



## Milí čtenáři

dalšího pokračování poněkud nesourodého žánru jménem Zpravodaj Střediska Radost, dostává se vám do rukou hrst čísel, jmen, fotek, autentických vzpomínek a možná troufalých plánů. Snad si každý vyberete něco, co vás zaujme, abyste zatoužili mít také svůj díl účasti na Radosti. To je totiž vedle pravidelného informování smyslem zpravodaje. Jsou věci, které nezvládneme sami.

Toto je myšlenka, kterou objevujeme a snažíme se předávat i dětem na táboře, například prostřednictvím týmových zkoušek. Už od ledna jsem mnohokrát slyšela zvědavé: „Kdy už bude Zpravodaj?“ A Zpravodaj je tehdy, kdy se sejde pár lidí a podělí se o jeho realizaci. Máme před sebou tábor a to je, alespoň pro mě, vždy ohromný zážitek toho, jak krásné ovoce přinese pár dní soustředění se na konkrétní společenství více než na sebe. Snad nikde jsem totiž nezažila tak intenzivní sdílení společné dobré věci – až příliš těžko se při jiných příležitostech daří sehnat správnou partu na věci, které jsou nad naše síly...

Tábor byl jen příkladem, pro který nebylo potřeba chodit daleko. Přeji každému možnost podílet se na dobrých věcech a nebýt na to sám. Středisko Radost je vám, jak doufáme, takovou příležitostí. Už 40 let, uvážíme-li jeho činnost v kontinuitě s aktivitami před rokem 1990. Radost je jedna z těch věcí, které nezvládneme sami.

*Mariana – Marie Lukasová,  
šéfredaktorka*



## Obsah

<i>Slovo na úvod</i>	3
<i>Ohlédnutí za rokem 2006</i>	
Tábor Radost L. P. 2006	5
Setkávání a vykonané dílo	6
Výsledky hospodaření	8
Americké novinky	9
<i>Aktuálně pro rok 2007</i>	
Jak a kdy na tábor	12
Jak a kdy na setkání	13
<i>Naše společenství</i>	
Členství ve Středisku Radost	16
Webové stránky Radosti	16
Proglas pro děti a mladá	17
<i>Příběhy ze setkání 2006</i>	21
<i>Zážitky z tábora</i>	27
<i>Adresář</i>	38

## Vážení a milí přátelé!

Píši vám jako prezident Střediska Radost. Léta běží a za necelý rok mně bude 70 let. Jsem v čele Radosti 40 let a v čele občanského sdružení 13 let. Když se ohlédnu na začátek, na chalupu určenou ke zbourání, ze které je dnes krásný objekt moderně vybavený vším potřebným pro děti a mládež, je to radost. Není to zásluha moje, ale celého týmu spolupracovníků, který vedu, i mnohých z vás. Především díky Boží pomoci, která stále trvá.

Dovedete se vžít do pocitů dítěte, které se třeba po těžkých začátcích vkořenilo do Radosti a v těchto dnech počítá měsíce, dny, kdy to už začne, a je vnitřně radostnější než v podzimních dnech, kdy je do tábora daleko?

Takových dětí je hodně a bylo by pro ně velkým zklamáním, kdyby tábor nebyl. Je potřeba je dále formovat v duchu dobrých tradic, i když to nemusí být v každé chvíli příjemné, jako ostatně každý růst. Tolik srdečných prohlášení jen za letošní rok jsem už dlouho od dětí neslyšel, a to nepočítám rok 2006, který je za námi. Mnozí přiznávají po pár či více letech, že právě tam, na tom místě se přesměroval jejich život, a co pro ně tábor v životě znamená. Ve smyslu slov E. Setona objevili studnu a spolu s námi



*Tento pohled je již minulostí*

ji chtějí prohlubovat, aby i ostatní mohli pít. Nebo ve smyslu exupéryovského Malého prince vzít děti za ruku a vést pomalu ke studánce.

Ale dost poezie, spíše se zamysleme, pro koho je tábor. Není pro všechny děti. Je jen pro ty, které se jednoznačně rozhodly pro dobro, konat dobro, šířit dobro a snažit se překonat samy sebe, aby třeba nechtě nepůsobily druhým bolest ani neuváženými zlými slovy, ani skutky, násilím, šikanou. Jejich příklad v kontextu s celým táborovým životem má tvořit třeba jen malý, ale přece potřebný vklad k ozdravení společnosti dnešní doby. Dnes mnohde například vymizelo i slovo děkuji za službu a je u mnohých nahrazováno urážkou a ponižováním. Děti zaměřené ke zlu, které se projevuje třeba snahou druhému podrazit nohu, způsobit bolest, šikanovat slovy i skutky, k nám na tábor nepatří. Musely by odjet předčasně. Očekávat, že je za 14 dní změníme, by bylo naivní. Chybějící sebevýchovu ani přísnost nenahradí. A tresty na tábor nepatří.

Děti však mají počítat s tím, že se v životě setkají i se zlem. Zlo, které v některých lidech sídlí, se sice dá zakrývat společenskou konvencí slušného člověka, ale nedá se trvale utajit. Jsme mnohdy svědky projevů zla, ubližování bezbranným, a je silné pokušení k tomu mlčet. A tak se zlo kolem nás může roztahovat a ničit vše dobré, aniž by narazilo na nějaký odpor. Lhostejnost je těžká nemoc společnosti. Kéž naše děti vyrůstají jako nová generace dobrých lidí, kteří dobro a lásku prožívají naplno.

I v roce 2007 nás čekají nové úkoly, které jsme si předsevzali. Opět pořádat tábor a setkání pro

dobré děti, zlepšovat vybavení a kvalitu služeb i prostředí. Konvektomat, termoporty a další novinky roku 2006 rozhodně nejsou tečkou pro naši gastronomii. Ke kvalitnímu zpracování stravy patří i další zařízení, která však sama o sobě nepomohou bez pečlivé obsluhy. Budeme proto opět pořádat školení, a ta se týkají každého vedoucího a praktikanta. Také oprava objektu si vyžádá své. Plánujeme zateplení a novou fasádu z východní a jižní strany objektu, dosud obložené již trouchnivějícím dřevem, zkomfortnění Přemyslovny (místnost k bydlení) a Předšině. Bude záležet na prostředcích, které budou k dispozici. Také původní betonový vodojem, který je přes 50 let starý, má být nahrazen plastovou nádrží. Získali jsme na to menší dotaci od ministerstva školství.

Píši na toto téma s prosbou o další pomoc a s poděkováním za dosavadní spolupráci. Nastává doba, kdy dotaci bude ubývat vzhledem k napjatému státnímu rozpočtu a ceny se budou zvyšovat. Jsem rád, že se vrací trend dobrovolných prací konaných z lásky k dobrému dílu. Je neuvěřitelné, že organizujeme tábory pro více než 500 osob a řadu setkání během roku bez placených zaměstnanců. Vážím si toho, že spousta lidí nezištně přes módu tzv. tržní ekonomiky – urvi, co urvat můžeš – která už zastarává, dobrovolně dává své síly do služeb dobrého díla. Otvírá se jim možnost spolupracovat na potřebném poli za nebeskou odměnu. Přihlášení na tábor není spojeno s povinností pracovat pro tábor – ne každý opravdu může. Ovšem i modlitba má svou sílu, kterou jsme již nesčetněkrát pocítili. Děkuji i za všechny vaše finanční příspěvky.

Vám všem, kteří takto spolupracujete, kteří nám s důvěrou svěřujete své děti, patří dík. Prosme Pána, aby nám žehnal v roce 2007 i v dalších letech. Jsme jen služebníci a vkládáme do Jeho rukou málo, které může být rozmnoženo.



*Otec Tišek – P. František Frána, prezident občanského sdružení*



# OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2006

## Tábor Radost L. P. 2006

Připomenout táborové léto 2006 se po dlouhých měsících zdá jako návrat do pohádky. Řady stanů, zelená louka, vonící táborová kuchyně, ale hlavně množství lidí, kteří každý den rozdávali sami sebe, a to s tím nejkrásnějším úmyslem – udělat druhým radost. Možná, že za čas zapomenete tváře, ale nikdy nezmizí ten krásný, slovy nepopsatelný pocit, když zavřete oči a na malou chvíli se vrátíte do svého stanu, na tábořiště, do kostela pod korunami stromů... Zkuste to.

Loňské léto se neslo v duchu oslavy 40. výročí založení tábora Radost a žádný z velkých běhů si toto výročí nenechal ujít. Slavilo se ve velikém stylu. Nechyběli světoznámí hosté, zpěv, hudba, smích a především nechyběla modlitba. Hlavně jí můžeme děkovat za to, že tábor existuje a že je tu stále spousta dětí, pro které má smysl jej pořádát. Pater Tišek – František Fráňa byl přítomen na všech třech velkých bězích i na týdenní Jitřence a neúnavně a s ohromným elánem přinášel do každého dne táborového života duchovní rozměr, staral se o ekonomickou a zčásti i technickou stránku věci a podílel se i na programu tábora. Otec Martin Holík přijížděl na tábor, jak jenom mu to pracovní rozhlasově-televizní program dovoľoval, nenechal si ujít již 18. Jitřenku a věnoval mj. mnoho času tomu, aby příspěvky na nových internetových stránkách tábora byly v co nejlepší kvalitě.

A právě nové stránky se staly fenoménem tábora 2006. Prostřednictvím krásných fotografií a táborových příběhů měly rodiny možnost žít na táboře společně s námi. Patří ohromný dík všem, kteří tento úžasný komunikační kanál spravují. A to, že každý běh klapal podle plánu, zase zajišťovali vedoucí jednotlivých běhů: I. běh: Mariana – Marie Lukosová, II. běh: Chip – Jan Valoušek,



*Ranní nástup*

III. běh: Haf – Tomáš Valoušek. Velké běhy putovaly za svatým Benediktem a na všech třech se táborníkům podařilo najít jeho odkaz. Jitřenku vedla Mariana a malí táborníci opět zažívali dobrodružství na palubě Jitřního poutníka. Tábory rodin vedli v prvním turnusu manželé Tom a Ajka Holíkovi a v druhém turnusu Pepa a Bohunka Rousovi spolu s Jožkou Rolfem Fišerem.

O všechny bolistiky, a to jak na těle, tak na duchu, se staraly táborové zdravotnice. Tuto náročnou službu vykonávaly zdravotní sestry – na I. běhu Zuzana Konečná, na II. běhu Aneta Cvachová, na III. běhu Iveta Drápalová a na Jitřence medička Gabriela Konečná. I kdyby



*Zdravotnice Zuzanka léčí tělo i duši*



tábor naplňoval ten nejlepší program, bez jídla bychom to dlouho nevydrželi. A proto je na místě poděkovat také těm, kteří tábor zásobovali a kteří vařili. Spojení se světem zajišťovali na I. a II. běhu Joy – Josef Rebenda, na III. běhu Červík – Dominik Bartl, a na Jitřence Ludva – Ludvík Škrob. A kdo že to vařil, smažil, míchal a pekl? Na I. běhu paní Miroslava Palečková, Dana Říhová, Alena Fraitová a slečny Zdena Honková, Lucie Šmejdomá a Marie Pospíchalová, na II. běhu to byly paní Marie Foralová a slečny Jaroslava Fráňová a Jitka Havlíková a na III. běhu paní Hana Nečasová a slečny Věra Pecková a Zdena Honková. Na Jitřence vařily paní Marcela Běhounová a Iveta Ševčíková. Na Táboře rodin kuchyni vládly nejprve paní Marie Rousová a Marie Halvová a na druhém turnusu Markéta Jánská, vždy za vydatné pomoci sešraného týmu pomocnic.

*Blanka Černá*

## Přehled setkání v roce 2006

### • Vánoční setkání

od 28. prosince 2005 do 2. ledna 2006

### • Jarní prázdniny – „Velrybářská výprava“

od 2. do 8. února

### • Zimní kontrola budovy od 24. do 26. února

### • Formační školení pro členy vedení v sídle veřejného ochránce práv v Brně dne 4. března

### • Velikonoční duchovní obnova

od 12. do 17. dubna

### • První květnové pracovní setkání

od 28. dubna do 1. května

### • Druhé květnové pracovní setkání

od 5. do 8. května

### • Stavba tábora od 23. do 30. června

### • Sklizení tábora 2. září

### • První zářijové setkání od 8. do 10. září

### • Druhé zářijové setkání od 22. do 24. září

### • Říjnové pracovní setkání od 8. do 10. října

### • „Podzimní listí“ o podzimních prázdninách

od 26. do 29. října

### • Formační školení pro členy vedení v hotelu Vyhlička u Blanska od 24. do 26. listopadu

### • Vánoční setkání

od 28. prosince 2006 do 2. ledna 2007

## V roce 2006 jsme nesložili ruce do klína...

### Tábořiště a okolí:

- vybudování betonového sklepa
- zpracování dřeva zbylého z rekonstrukce budovy
- výroba nových stolů do venkovní jídelny
- vztyčení a ukotvení stožáru pro vlajku Evropské unie



*Můj bunkr, můj hrad.*

### Chalupa a technické a věcné zázemí tábora:

- další etapa opravy budovy (řá A&K 210 000 Kč)
- vydláždění Předsíně, Sednice, Spíže, Ústředny a nového schodiště
- instalace horkovzdušných rozvodů
- vydláždění prostoru před

hlavním vchodem

- pořízení pártystanů (jeden o rozměrech 3 × 6 m a tři o rozměrech 4 × 10 m – 27 760 Kč)
- zakoupení čerpadla (7 800 Kč), srážkoměru, testru vody (pH, Cl), dezinfekčního UV zařízení na pitnou vodu (69 000 Kč), vodovodních baterií, ultrazvukových odpuzovačů škůdců
- pořízení 6 hasicích přístrojů (2 670 Kč), nádob na odpady a pytlů, hliníkových a plastových boxů,



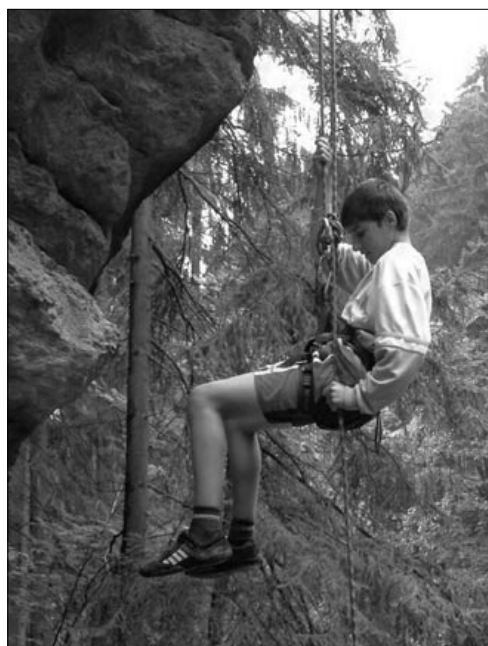


přepavek, zásobníků na toaletní papír JUMBO (6 000 Kč)

- zakoupení 16 solárních zahradních svítidel pro tábořiště a plynových lamp
- zakoupení 2 digitálních fotoaparátů s vybavením
- zakoupení 8 fénů
- oprava sekačky (9 700 Kč), čerpadla, praček, pily, myčky
- pořízení repasované kopírky (25 000 Kč)

### **Novinky v herním a sportovním vybavení:**

- 20 nových stanových celt (38 000 Kč)
- lyže, sáně
- 3 cyklistické helmy, sada světel pro cyklisty
- stolní hry, hokejky (2 800 Kč), sportovní chrániče
- 5 spacích pytlů
- lano, sedáky, karabiny
- 2 lékařské brašny (3 900 Kč)
- klávesy Casio s příslušenstvím (17 600 Kč)
- digitální piano Yamaha – klavír (21 990 Kč)
- táborová trika – velikonoční, pro rádce, vedoucí, Jitřenky



*Lano, karabiny a sedák v akci*

### **Nově pořízeno pro kuchyň a stravování:**

- ubrusy, podnosy, skleničky, plastová krájecí prkna, rukavice na jedno použití, 18 nerezových konvic na mléko (5 300 Kč)
- ruční šlehač, digitální váha, velkomixer, elektrický brusič nožů
- odsavač par
- sklokeramická varná deska (9 000 Kč)
- 4 plastové boxy na potraviny a inventář (29 300 Kč)
- mrazicí skříň (29 970 Kč)
- vyhřívací termoport (25 800 Kč), termoport (29 900 Kč)
- kráječ chleba (39 900 Kč)
- konvektomat (220 000 Kč) a gastronádoby (19 735 Kč)
- dvouplášťový kotel s olejovou náplní (125 236 Kč)

### **Poděkování**

Velký dík patří všem dárcům, kteří se finančně podíleli na rozvoji Střediska Radost v roce 2006. Po velkolepé první etapě přestavby naší budovy, která proběhla v roce 2005, již rekonstrukce postupuje pomaleji, zato je každý krok velmi důležitý. Jak dobře promyslet nové vytápění budovy, aby mohla být přes rok co nejlépe využita? Jak se vypořádat se škodami způsobenými větrem a sněhem? Je třeba odstranit zbytek dřevěného obložení na východní a jižní straně budovy a dobře ji omítnout. Výborně se nám teď v budově bydlí a pracuje, když je přízemí nově vydlážděno, a vypadá o 100 % lépe. Takto by se dalo pokračovat ještě dlouho, ale mnohem lépe je přijet a vidět všechno na vlastní oči. Pán Bůh zaplať za všechny vaše modlitby, za vaši práci i veškerou peněžní účast. Mezi finanční dárce roku 2006 patří opět na prvním místě Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR, následuje Jihomoravský kraj, Statutární město Brno a další korporace. Poděkování také patří těm, kdo se podíleli na zpracování žádosti našeho sdružení u těchto orgánů.

**ROZVAHA ke dni 31. prosince 2006**

Číslo účtu	Název účtu	AKTIVA v Kč	PASIVA v Kč
		prostředky	zdroje
022	Samostatné movité věci a soubory	75 804,30	0,00
0221	Zařízení pořízené z investiční dotace MŠMT	750 331,79	0,00
028	Drobný dlouhodobý hmotný majetek	126 715,00	0,00
029	Ostatní dlouhodobý hmotný majetek	35 269,00	0,00
082	Oprávky k movitým věcem a souborům	- 356 267,90	0,00
088	Oprávky k drobnému dlouhodobému majetku	- 126 715,00	0,00
089	Oprávky k ostatnímu dlouhodobému majetku	- 17 634,50	0,00
211	Pokladna	13 430,00	0,00
2211	Běžný účet u ČSOB Brno	102 159,16	0,00
2212	Běžný účet ČSOB/Poštovní spořitelna	82 997,77	0,00
314	Poskytnuté provozní zálohy	15 000,00	0,00
321	Dodavatelé	0,00	4 883,19
324	Přijaté zálohy	0,00	0,00
325	Ostatní závazky	0,00	172 560,10
384	Výnosy příštích období – zálohy	0,00	237 457,00
911	Fond MŠMT investiční dotace	0,00	140 000,00
941	Rezervy	0,00	142 919,33
963	Účet zisku a ztrát – přebytek	0,00	3 270,00
	<b>CELKOVÝ SOUČET v Kč</b>	<b>701 089,62</b>	<b>701 089,62</b>

**V Ý S L E D O V K A ke dni 31. prosince 2006**

Nákladové položky		NAKLADY v Kč	VÝNOSY v Kč
501	Spotřeba materiálu	1 625 479,82	
502	Spotřeba pohonných hmot	8 793,50	
503	Náklady na vzdělávání vedoucích z dotace	40 003,50	
511	Služby a opravy	312 669,60	
512	Doprava dětí a mládež na tábor a akce	127 770,00	
518	Poštovné, spoje, pojištění, nájemné a jiné	446 666,59	
549	Jiné ostatní náklady/bankovní poplatky	7 884,00	
551	Odpisy	198 629,00	
	<b>Součet nákladů v Kč</b>	<b>2 767 896,01</b>	
Výnosové položky			
602	Platby dětí za tábor, víkendy, výlety, akce		893 740,00
644	Bankovní úroky		2 131,01
644	Ostatní výnosy		33 408,00
682	Přijaté příspěvky a dary		352 724,00
684	Přijaté členské příspěvky		108 490,00
690	Dotace od orgánů		1 673,00
6910	Dotace od Magistrátu města Brna		97 000,00
69112	Dotace od obce Rousínov		15 000,00
69112	Přijaté dotace MŠMT REGIONY		720 000,00
69112	Dotace MŠMT – zimní školy		95 000,00
6913	Dotace Jihomoravského kraje – vybavení		177 000,00
6917	Dotace MŠMT INVESTICE		230 000,00
6918	Dotace od městské části Brno-Židenice		30 000,00
6919	Dotace od městské části Brno-střed		15 000,00
	<b>Účet zisku a ztrát PŘEBYTEK</b>		<b>3 270,00</b>
	<b>SOUČET v Kč</b>	<b>2 771 166,01</b>	<b>2 771 166,01</b>



## Americké novinky

### 40. výročí

Ač je to k nevíře, rok 2006 přinesl již čtyřicátou táborovou sezónu. Takové výročí nutí k zamyšlení, jaké všední dny a táborový kalup neumožňují. Každý prožíváme tu svou část Radosti, ale Radost žije také svým životem. Jako místo setkání lidí, kteří by jinak vůbec neměli důvod se poznat, přátelit, zamilovat... Jako pokladnice tradičních tábornických hodnot a zkušeností. Jako rodina, ve které vztahy přátelství bývají pevnější než mnohá pouta krve.

Jako církev, společenství, kde můžeme zakoušet Krista uprostřed nás tak blízko, jak si to jinde třeba nedokážeme uvědomit. Radost bývá srdeční záležitost, osudové setkání... Bohu díky za každý den z těch uplynulých 40 táborových let!

### Z táborové kroniky

Vážení a milí, dnes večer vypukla na našem táboře veliká oslava. A jaká je to oslava? No přece čtyřicet let od založení tábora Radost. U vstupu veliký transparent, všude, kam se podíváte, jsou



*Otcové Martin a Tišek*



*Tábor v nejlepších letech*

čtyřicítka a nemohou chybět ani svižná rýmovaná hesla: „I čtyřicet kilometrů zvládneš bez svých šesti svetrů.“ „Každý čtyřicátý kůň ví, co je to chladná tůň.“ „Když se myješ čtyřicetkrát denně, tak jsi čistý zaručeně.“ „Čtyřicetileté šťávy dodají vám pevně zdraví.“ Zvěst o tomto významném výročí se roznesla po širokém okolí, a tak na večerní nástup vtrhla evropská smetánka ve víru latinskoamerických rytmů. Franz Kafka spolu s přítelem Járou Cimrmanem, který si poranil obličej při vynalézání dynamitu, přinesli veliký transparent. A za nimi mezi chlapecké stany vtančili Albert Einstein a Magdalena Dobromila Rettigová. První zmíněný věnoval táboru novou verzi teorie relativity a známá kuchařka přivezla ovocný dort. Dále se k veselé společnosti připojil Napoleon Bonaparte, mořeplavec Heyerdahl, britská královna Alžběta II. se slušivou kabelkou, elegantní Božena Němcová, chemička Marie Curie-Sklodovská a fotbalista Beckenbauer. Podařilo se jim roztančit táborníky, obdarovat Tiška a ještě se ujmout patronátu nad zítřejšími olympijskými hrami. Britská královna dovezla táboru netradiční dárek v podobě živého obrazu, který vytvořila známá Shakespearova company. Tato náročná kompozice znázorňovala otce Tiška při podpisu kupní smlouvy na naši chalupu.

*Blanka Černá*



## Ve znamení svatého Benedikta

Svatý Benedikt, patron Evropy, nám zanechal nesmrtelný odkaz. Rádi jsme se k němu na loňském táboře vrátili. Sancta crux sit mihi lux, nunquam draco sit mihi dux... Novým symbolem Radosti se stal umělecký kamenný medailon s Benediktovým křížem. Tento poklad byl nalezen nejspěšnějšími objeviteli odkazu svatého Benedikta na každém běhu tábora. Teď už jen najít to správné místo, kde by nám plastika z mramoru připomínala světce už napořád.

## Kunhutička

Tento příspěvek by se měl týkat dnes již významného člena táborové kuchyně, a to konvektomatu. Použila jsem jeho oficiální název, ale pro nás tety a pro některé táborníky to bude přejmenovaná KUNHUTIČKA. Kunhutou jej pojmenovaly tety z prvního běhu a my na tom druhém to poupravily na zdrobnělinu. V překladu by to mělo znamenat něco jako „vznešená“. A ona opravdu byla a je vznešená!

Jako jediná z naší táborové party tet z druhého běhu jsem se nemohla zúčastnit školení, které se týkalo ovládání nových přístrojů a pomocníků v kuchyni a konalo se před začátkem tábora. Pak nastal den D a my odjížděli na tábor. V autobuse, kde mi dlouhosáhle sdělovala dojmy ze svého setkání s tímto přístrojem teta Foralová, jsem nabyla dojmu, že není možné, abych pochopila systém fungování tohoto přístroje. A tak s určitými obavami v sobě jsem přijížděla na tábor, kde jsem měla celých čtrnáct dní vařit. Pocit ze setkání s Kunhutou a to napětí před tím, než jsme se setkaly, bych přirovnala k pocitu z prvního rande. Znáte to, mírné napětí, očekávání a snad i strach, jak to všechno bude a dopadne... První dojem byl smíšený. Pane Bože, tak to je to „ono“? Vypadá to spíš jako televize, snad to tedy nebude taková hrůza! A jak už je to známo vám, kteří procházíte táborovým životem, situací, kdy vás hodí do vody a vy musíte plavat, je tu vždy přemíra. Pro mne taková situace nastala hned po šokovém seznámení. Rychlé zaučení se skládalo z několikastránkového textu a z obratného trysku myšlenek vysvětlujícího. V tu ránu jsem pochopila cenu Kunhutičky a říkala si, jestli ona ze mě nemá taky trochu šok!

V následujících dnech jsem měla pocit, že se nutně musím vyhnout této naší blížíci se spolupráci. Ale nebylo to možné, což je a bylo dobře, jak se později ukázalo. Jedno z prvních jídel, které jsme dělaly v Kunhutě, měly být kynuté ovocné knedlíky. Nakoupené polotovary jsme vyskládaly na plech, zmáčkly tlačítko a začaly vařit. Po dlouhém očekávání, kdy jsme se dohadovaly, jakých rozměrů by měly knedle dosáhnout, jsme zjistily, že svůj stav knedle nemění. Začaly jsem pátrat po chybě, která mohla nastat, a došly jsme k tomu, že Kunhuta špatně vaří. Situace začala být podezřelá, ale když si jedna z nás přečetla na obale složení knedlí, kde zjistila, že se skládají z těsta bramborového, již jsme nemohly po Kunhutě žádat zázraky. Naše další spolupráce se rozrostla o tvorbu míchaných vajíček k snídani, ovocných koláčů, mas a jiných dalších jídel. Za těch čtrnáct dní byly některé situace doslova propoceně, ale nakonec všechno dobře dopadlo a my byly každým dnem rády, že máme mezi sebou takového pomocníka.

Co bych Kunhutičce přála na závěr? Aby tu dlouho s námi vydržela, dělala pořád tak chutné pokrmy a měla s námi, kteří s ní budeme pracovat, tichou trpělivost.

*Jarka Fraňová*



*Konvektomat – půl oběda*





## Vítaná novinka – GPS navigátory

Na táborech jsme odjakživa byli hrdí na to, že se dovedeme orientovat. Učili jsme se odhadovat čas, měřit vzdálenost k lesu, výšku rozhledny; orientační závody byly věcí prestiže každé z družin. Ne že by se nám vždycky dařilo – byly roky, kdy jsme „příkladně“ zabloudili, ale takový půlden bezesporu vždy patřil k těm „nejtáborovatějším“. Orientační běh však časem přestal „být v kurzu“ a bylo stále těžší učit mladé táborníky, jak

se drží kompas, jaký je rozdíl mezi kompasem a busolou, co je to azimut a kam vlastně míří magnetická štrelka. Také se vědělo, že už existují GPS přístroje, ale málokdo držel v životě něco takového v ruce. A i kdybychom nějaký koupili – co s jedním kusem?

Nová éra dobrodružství a správného klučičího, ale i holčičího nadšení byla zahájena letos. Řekli jsme si... když GPS, tak pro všechny! Nejprve jsme s mladými rozvinuli pátrání na internetu. Upozorňovali jsme se navzájem na zajímavé weby, porovnávali ceny, zjišťovali, které zařízení co umí a kolik stojí, která firma je spolehlivá a zda by se dala získat sleva. Vybrali jsme nakonec přístroj GARMIN eTrex Ventura Cx. „Cx“ znamená barevný displej a mapový podklad. Převážila také skutečnost, že v ceně byla jak licence k TOPO mapám, tak držák na řídítka kol nebo koloběžek. A těch malých oblíbených profí dvoukolek máme na Americe na třicet.

Proběhly objednávka, platba, vyzvednutí, vybalování. Zakoupili jsme sedm souprav. Následovala registrace a instalace software. O tu se postaral Pavel, řečený Vejbloud. Archivovali jsme záruční listy, označili jednotlivé přístroje a vyzkoušeli základní obsluhu. Další táborníci



*S GPS na (kilo)metr přesně!*

pak samostatně nastavili češtinu, správné datum, metrické míry, domovskou mapu i výchozí bod – takové domovské právo.

Svátek nastal o Vánocích. Některým nevadilo, že není sníh. Ba naopak. Kluci podnikali výlety do okolí s GPS navigátory v ruce a začali do nich vkládat vlastní body. Už předtím nás ohromilo množství zobrazovaných informací – naráz se před námi poprvé v životě přehledně znázornila dvojité obranná řada pohraničních bunkrů, které tak promyšleně, i když zbytečně vystavěla generace našich tátů a dědů. Nebo telefonní čísla na obecní úřad, nejbližší nemocnici... Překvapivě jemný displej, viditelný i na denním světle, neuvěřitelné detaily a možnost přiblížení, „atrakce“. Kromě dovedností se cvičí i souhra kolektivu a trpělivost jednotlivců, protože přístroj přece jen drží v jediné chvíli jen jeden. Navíc je dobré, že se brzy seznamují s technologiemi, které mohou pomáhat k větší bezpečnosti za volantem. Už slyším „stížnosti“ tátů na své děti, že je přesvědčují, aby do rodinného vozu přece koupili „...aspoň základní Gépésku, tati...“

*Podle vlastních i převzatých „prvních dojmů“  
zaznamenal o. Martin Holík*



# AKTUÁLNĚ PRO ROK 2007

## Tábor Radost 2007

### Termíny běhů tábora

**I. běh** tábora od soboty 30. června do soboty

14. července

**II. běh** tábora od soboty 14. do soboty

28. července

**III. běh** tábora od soboty 28. července

do soboty 11. srpna

**IV. běh** – tábor Jitřenka od soboty 11. do soboty

18. srpna

**I. běh Tábora rodin** od neděle 19. srpna do

soboty 25. srpna

**II. běh Tábora rodin** od neděle 26. srpna do

soboty 1. září

### Jaký je Tábor Radost?

Tábory jsou organizovány Střediskem Radost na samotě Amerika v obci Klášterec nad Orlicí. Jedná se o stanový tábor v Chráněné krajinné oblasti Orlické hory. Táborová základna v současné době poskytuje standardní komfort ubytování i zázemí pro všechny táborové aktivity.



*Můj kufr a já*

Středisko Radost připravuje program pro dvě věkové kategorie dětí: týdenní **tábor Jitřenka** je pro děti od šesti do osmi let, **I., II., a III.** běh tábora Radost je patnáctidenní a je určen dětem, které před táborem dovršily věk devět let a nepřesáhly patnáct let. Výjimečně se tábora mohou zúčastnit i šestnáctiletí táborníci, pokud ovšem na náš tábor nejedou poprvé. Pro rodiny s dětmi se již tradičně pořádá na konci prázdnin **Tábor rodin**.

Jaký je tábor Radost, mohou zjišťovat i ti, kteří se jej nemohou zúčastnit, a to skrze internetové zpravodajství zajišťované během jeho trvání.

### Jak se na tábor přihlašuje?

Přihlašování na tábor bývá zahájeno v únoru příslušného roku. Má-li být přihlášeno dítě, které k nám ještě nikdy nejelo, je třeba zaslat co nejdříve písemnou žádost na adresu otce Tiška (prosíme, neposílat doporučeně!): **P. František Fráňa, Barvičova 80, 602 00 Brno**, nebo elektronicky na **taborradost@volny.cz**. Přihlašování lze urychlit také elektronicky – sledujte aktuální informace na **www.taborradost.cz**. Pro vystavení přihlášky je třeba **všech** těchto údajů: *jméno, příjmení a rodné číslo dítěte, číslo vybraného běhu a případný další možný běh, úplná adresa*



*Kluci jako buci*



pro korespondenci včetně *telefonního čísla a elektronické adresy, základní informace* o povaze dítěte, o jeho rodině (jména a věk sourozenců) a jakou cestou se o táboře dozvědělo.

Základní informace o táborech jsou uvedeny na „infolistech“ jednotlivých běhů, které zasiláme spolu s přihláškou. Přihlášku je třeba nechat potvrdit lékařem. Reklamace a dotazy ohledně plateb za pobyt, informace o přijetí dítěte na tábor a změny běhů se vyřizují písemně na výše uvedené adrese otce Tiška. Podrobnosti o konání běhů Tábora rodin budou rodinám, které již projevily nebo projeví zájem, upřesněny. Případné informace lze získat telefonicky nebo mailem od manželů **Tomáše a Ajky Holíkových**.



...a mužná síla

## Setkání během roku 2007

### Termíny setkání

- v květnu
  - 27. 4.–1. 5. – první květnové pracovní setkání
  - 4.–8. 5. – druhé květnové pracovní setkání
  - 1.–3. 6 – rádcovské setkání
- v červnu
  - 15.–17. 6. – první červnové pracovní setkání
  - 22.–24. 6. – druhé červnové pracovní setkání
  - 25.–29. června – stavba tábora

- o prázdninách
  - 11. 8. – úklid po velkých bězích tábora
  - 18. 8. – úklid po Jitřence
  - 1. 9. – celkové sklizení tábora
- po prázdninách
  - 7.–9. 9. – první zářijové setkání
  - 21.–23. 9. – druhé zářijové setkání
  - 12.–14. 10. – říjnové setkání
  - 24.–27. (28.) 10. – setkání o podzimních prázdninách
- formační školení vedení
- 27. 12. 2007–2. 1. 2008 – Vánoční setkání

*Poznámka: Plánované termíny setkání se mohou změnit. Sledujte [www.taborradost.cz/](http://www.taborradost.cz/)!*

## Jak se přihlásit na setkání?

### A. Pracovní setkání pro dětské členy sdružení a také pro jejich rodiče a všechny příznivce na táborové základně v Orlických horách

Je nám jasné, že každý z vás má možnost aktivně se podílet na bezpočtu ušlechtilých činností. Naše sdružení nemá žádného stálého zaměstnance; co si uděláme, to máme, co neuděláme, to prostě není. Nikdo z těch, kdo se dětem věnují, nepobírá od sdružení plat. Veškeré pedagogické, duchovní, zdravotní a technické zajištění na



Jemná ženská ruka...



táborech i na akcích během roku provádějí obětaví lidé dobrovolně a bez nároku na odměnu. Prosíme o pomoc ty z vás, kteří chtějí a mohou přidat něco ze svého času, z profesionálních znalostí a dovedností k našemu společnému dílu. Nechceme-li cenu Tábora Radost neúměrně zvyšovat, potřebujeme od vás dobrovolnou práci. Stravu, pro všechny jednotně připravovanou, a skromné ubytování zajišťujeme zdarma.

Naše stálé spolupracovníky a pomocníky pravidelně informujeme o plánovaných pracovních setkáních písemně či elektronicky. Není však v našich silách obsáhnout všechny nové ochotné pomocníky. Rádi vás na Americe přivítáme. Přijďte a přijďte se podívat na místa, kde, dá-li Pán, budou vaši blízcí prožívat kouzelné dny tábora.

Pokud se rozhodnete přijet pomoci, ohlaste nám svou účast předem, a to nejlépe alespoň týden před konáním pracovního setkání. Usnadníte nám



*Kluci v akci*

přípravu organizace práce, ubytování a zajišťování stravy. V přihlášce prosíme, uvádějte počet osob, které přijedou, data jejich narození a kolika dnů setkání se budou moci zúčastnit. Nezapomeňte, prosíme, uvést svou kontaktní adresu s telefonním číslem pro případné spojení s vámi. Pokud byste chtěli nabídnout své odborné dovednosti a znalosti, uveďte to v přihlášce také. Budete-li mít volné místo v autě a budete-li ochotni je nabídnout, rádi tohoto využijeme pro případné zájemce, s nimiž byste mohli mít společnou cestu.

Přihlašujte se na níže uvedené adrese **Střediska Radost** (manželé Holíkovi), lze se přihlásit také mailem na [prihlasky.radost@seznam.cz](mailto:prihlasky.radost@seznam.cz). Novinkou je praktické přihlašování vyplněním připraveného formuláře, který je pro každé setkání vystaven na [www.taborradost.cz](http://www.taborradost.cz).

Pokud přijedete na **celou** dobu konání setkání některým z hromadných dopravních prostředků, můžeme vám cestovné proplatit. Od vás k tomu potřebujeme jízdenky nalepené na listu papíru formátu A4, na který napíšete název nástupní a výstupní stanice a jména a příjmení všech cestujících, kteří s vámi přijeli. Pokud přijedete autem, ve kterém přijedou nejméně tři osoby schopné práce, je k proplacení benzínu potřeba vyplněný cestovní příkaz a kopie technického průkazu vozidla.



*Byla nebyla, ale spíš byla, než nebyla, jedna flexka*



*Pletení pomlázky v detailu*

## **B. Formační, duchovní a rekreační setkání táborníků a členů vedení – pro zvané**

Formace, duchovní růst, posílení ducha i těla, rozšiřování vědomostí a osvojování si nových dovedností potřebných pro táborový život se děje na zvláštních setkáních pouze pro zvané členy našeho společenství. Tato setkání se konají většinou v blízkosti významných událostí liturgického roku a mají převážně duchovně-rekreační a vzdělávací ráz. **Pokud není určeno jinak, je nutné se na akce tohoto typu přihlásit nejpozději týden předem.** Pokud vám nepřišla přihláška, napište nám, že máte zájem se zúčastnit. V poslední době rozesíláme pozvánky v první řadě těm, kdo jakkoli reagovali na výzvu – pozvání k předchozím setkáním.

Prosíme, pokud vám dojde pozvánka, přečtěte si pečlivě údaje, které jsou v ní obsaženy, vyplňte příložený přihlašovací lístek a pokud možno jej ihned pošlete nazpět, pokud ovšem nevyužijete elektronické přihlašování. Zareagujte ovšem v každém případě – nepojedete-li, víme, že k vám pozvánka v pořádku došla. Pokud nedostaneme žádnou

odezvu, vystavujete se nebezpečí, že vám už žádná pozvánka nebude zaslána a vaše místo bude nabídnuto jinému zájemci. Podmínkou pro čerpání dotace na pobyt je, že v přihlášce uvedete jméno i příjmení, datum narození a přesné bydliště a dále osoby mladší 18 let pošlou či přivezou souhlas rodičů s pobytem na setkání (stačí na korespondenčním lístku).

Přihlašovací lístky posílejte na adresu **Sředitiska Radost**. Elektronicky se lze přihlásit na [prihlasky.radost@seznam.cz](mailto:prihlasky.radost@seznam.cz) nebo vyplněním formuláře na adrese [www.taborradost.cz](http://www.taborradost.cz). Pokud budete potřebovat na poslední chvíli přihlášku jakkoli upravit, použijte telefonní číslo nebo mail manželů Holíkových.

## **Na co se chystáme v roce 2007**

- rekonstrukce fasády východní části chalupy a Přemyslovny
- rekonstrukce atrakce řetězových lávek
- pokračování rekonstrukce elektrické instalace v chalupě

*Za podpory MŠMT, Jihomoravského kraje, Magistrátu města Brna a dalších*



*Kdo nemíchá s námi, míchá proti nám*



# NAŠE SPOLEČENSTVÍ

## Členství ve Středisku Radost

Středisko Radost je občanské sdružení dětí a mládeže, které zároveň pracuje pro děti a mládež. Sdružuje táborníky, členy vedení a všechny ty, kteří sdružení podporují – příbuzné a přátele táborníků, tedy samozřejmě i dospělé.

Bez finančního, technického a právního zázemí by činnost občanského sdružení, tedy hlavně pořádání táborů a vikendových setkání pro mládež, nebyla možná. Získávání dotací a grantů závisí na počtu členů sdružení.

Členové sdružení podle svých možností přispívají finančními i věcnými dary nebo dobrovolnou prací. Výše ročního členského příspěvku je 100 Kč pro děti, 150 Kč pro dospělé starší 18 let. Členové sdružení také šíří dobré jméno Střediska Radost.

Z členství vyplývají rozličné výhody, například snížení cen při pobytových akcích, účast na duchovním společenství Radosti a na dalších hmotných a duchovních dobrech. Sdružení informuje členy o své činnosti prostřednictvím zpravodaje.



*Někdy na konci tábora tečou i slzy*

## Výroční shromáždění členů – obce

Roku 2007 se toto setkání uskutečnilo dne 28. 4. ve 14 hodin na naší stálé základně v Klášteřci nad Orlicí.

## Program:

1. Zahájení, jmenování zapisovatele a volba ověřovatele zápisu, návrh na schválení programu
2. Schválení účetní uzávěrky
3. Zpráva kontrolní komise
4. Schválení programu s rozpočtem na rok 2007
5. Schválení změn stanov ve věci změny sídla občanského sdružení a povinné změny názvu přidáním označení „občanské sdružení“
6. Různé, diskuse, závěr

## Brněnské úterky

Pro brněnské setkávání mladých starších 16 let ze Střediska Radost slouží i nadále prostory Studentského centra na ulici Koží 8. Sraz je každé úterý v 19 hodin, zvoni se na zvonek SC.



*Růženec na táboře*

## Webové stránky Radosti

To bylo tak... Když jsem se v generačním cyklu začal vracet s našimi dětmi na Ameriku... Tak jinak, bylo by to moc obšírné. ☺

S otcem Martinem, Tomášem, Rolfem či Kevinem jsme dlouho uvažovali, jak lépe využít moderních technologií k podpoře toho, co se nejen o prázdninách kolem Radosti děje. Pracuji už dlouho ve firmě, která tvoří systémy, pomoci nichž je možné obsluhovat web a přitom nemuset

*Pokračování na str. 18*



## Růženec z pohledu bývalé organizátorky



JESTĚ JSTE NEBYLI NA RŮŽENCI ? TAK DOJDĚTE, JE TO  
ÚPLNĚ V POKODĚ ;) UVIDÍTE :) A MOC DÍK VŠEM VÁM,  
CO JSTE TAM SKORO PRAVIDELNĚ ! :-\* :-)

Společně proglasové růžence názorně přiblížila bývalá organizátorka **Klára** Jasovská. Do brněnského studia Maria vás každou čtvrtou středu v měsíci zvou všichni pravidelní účastníci v čele se současnou organizátorkou Anežkou Brtníkovou. Do Proglasu se nejsnadněji dostanete z Komenského náměstí (blízko České) trolejbusem č. 39, vystupuje se na konečné. Ave Maria!



*Lanové aktivity v Mláží*

umět programovat. Sám jsem na tom také tak... Přišlo mi logické pokusit se využít těchto technologií a zkušeností i pro Radost ke zjednodušení práce s informacemi, které jsou pro většinu z nás každodenním chlebem. Pokusili jsme se popsat, co by to všechno mělo umět. Takzvanými cílovými skupinami se stali táborníci, rodiče, dárci, instituce a státní správa, dárci a dobrodinci, přátelé a veřejnost. Funkcemi pak psaní článků, tvorba fotogalerií, vyplňování formulářů a další. Na jeden web záměrů až dost. Vyzkoumali jsme, že chceme ukazovat velké množství parádních fotek, psát kroniku, umožnit napsat vzkaz, v dalším kole mít možnost se přihlásit např. na brigádu a třeba i na tábor; tak jsem požádal kamaráda Filipa o grafický návrh. Docela se, myslím, povedl – vzdušný a čistý. Pak přišlo na řadu napojení na redakční systém s názvem Vizus CMS.

Ti nejdříve se systém naučili používat intuitivně s telefonickou nápovědou (např. Kevin a Sokol), otec Martin jej znal už z webu Tv Noe a na sklonku června 2006 nový web spatřil světlo monitorů. Hned v létě 2006 jej využilo denně na tři sta rodičů a dalších návštěvníků! Do konce roku 2006 pak web vidělo téměř 33 000 lidíček. Nejnavštěvovanější byla (a je) sekce se vzkazy, která již byla zobrazena 350 000krát. A s čísly

nekončím: v systému bylo provedeno více než 17 tisíc úprav, změn a přidání, to stihlo udělat za devět měsíců jedenáct redaktorů. Pomyslným vítězem je Sokol, zdatně mu sekunduje jen otec Martin.

Vždy se snažím, aby web sloužil k tomu, k čemu je, tedy usnadňoval práci. Stávající nový web toho umí hodně, ale ještě zdaleka ne vše, co by mohl. Mám na mysli „vymakané“ přihlašování na akce a tábory a neveřejnou část, která by dobře sloužila k výměně informací mezi námi. A protože mě baví dělat dobré věci (ostatně stejný systém Vizus CMS řídí i tak rozsáhlé weby, jako je proglas.cz, tvnoe.cz či cirkev.cz), budu

se snažit, aby web taborradost.cz byl co k čemu a všichni se na něj rádi vraceli. Ostatně také často tvrdím, že kvalita webu je přímo úměrná zápalu těch, kdo jej tvoří, a to je v podání o. Martina, Kevina a Sokola velmi vysoká laťka!

Děkuji a těším se na další obohacování webu – že by třeba angličtinou? ☺

*Vojta Kozlík, táborník v letech minulých  
vojta@kozlik.cz*

## **Radio Proglas pro děti a mladé**

V současné době Proglas vysílá na patnácti VKV frekvencích v podstatně části naší vlasti. Kvůli zmenšující se šanci získat nové frekvence a vzhledem k rychlému technickému pokroku se Radio Proglas zapojilo do vlny tzv. digitalizace. Digitálně DVB-S vysílá, podobně jako Tv Noe, Rádio Lumen a Rádio 7, ze satelitu Astra 3A a nabízí tak kvalitní příjem nejen v celé naší republice, ale i na území Evropy. Pomocí digitálního pozemního vysílání DVB-T je možné poslouchat Proglas v Praze a okolí na tzv. set-top-boxu v ceně kolem 1 000 Kč. Vysílání je vám k dispozici i v kabelových sítích některých poskytovatelů a celému světu jdeme vstříc vysíláním na internetu, který je blízký hlavně mladé generaci. Na obzoru jsou technologie DVB-H, T-DAB, T-DMB a další nové možnosti.





Fungování stanice je od samého počátku financováno z darů posluchačů, kteří se mohou stát členy *Klubu přátel Proglasu*. Podstatnou součástí života rádia je právě spojení s těmi, kdo většinou bývají u rozhlasových přijímačů. Proto se během roku scházejí pracovníci rádia s posluchači např. na pouti – letos Proglas navštívil Svatou Horu v Příbrami v neděli 20. května, v den modliteb za sdělovací prostředky – nebo při Dnu otevřených dveří v sobotu 16. června.

Svým celodenním programem chce být Proglas nablízku posluchačům všeho věku včetně dětí a mladých, pamatuje i na milovníky nejrůznějších hudebních žánrů. Zkuste objevit kouzlo plavby po rozhlasových vlnách bez reklam u některého z těchto pořadů:

**Ranní ziváček** – pondělí až pátek v 6.45 (mimo svátků a prázdnin) – písničky a soutěže pro školáky.

**Barvínek** – úterý v 16.00, repríza v sobotu od 9.30 – dětskýma očima se díváme na barevný svět kolem nás.

**Proglaso** – neděle v 11.00 – soutěžní kvíz pro děti (písemné zadání otázek opakujeme v neděli v 18.25 a v pondělí v 6.45).

**Pohádka** – denně v 19.00, v neděli v 18.30 – pro chvíle před usnutím vybíráme pohádky, pověsti i příběhy; pohádka patří i ke svátečnímu odpolední v neděli ve 14.00.

**Noční cukrárna** – ve středu od 22.30 – noční hovory nad šálkem kávy oslazené příjemnou muzikou.

**Jak se vám líbí** – všednodenní od 19.15, v sobotu od 15.00 – rozhovory s hudebníky, písničkáři a pořadateli festivalů; živé koncerty ze studia.

**Slyšte, lidé!** – sobota od 19.15 – hudební profilový pořad Milana Tesaře v širších souvislostech.

**Kolem se toč** – v neděli v 19.00, repríza v pon-



*Mikrofon na tábor patří!*

dělí v 16.55 – roztáčíme posluchačskou hitparádu – hlasujte, soutěžte, poslouchejte!

**Tříkrát z Proglasu** – ve všední dny od 7.45 a od 14.30 představujeme hudební alba různých žánrů.

Přejeme snadné naladění a pěkný poslech. Navštěvujte [www.proglas.cz](http://www.proglas.cz). Těšíme se na vás.

## Televize Noe pro děti a mladé

Velké věci – a v tomto smyslu je současná doba dobou mimořádně pozhnanou – se dějí v oboru televizi. Květen 2007 dovršil první rok vysílání samostatné nekomerční televize Noe, která má v podtitulu slogan *Televize dobrých zpráv*. Provozuje ji společnost Telepace s. r. o., vyrostlá na dalších společnostech a Nadačním fondu Telepace. Již sedmnáctý rok působí Telepace uprostřed Ostravy v oboru televize a ve prospěch desetitisíců ostravských obyvatel, zejména školáků. Pořádá dílny, interaktivní výstavy, provozuje knihkupectví, kavárničku – prostě je centrem dobrých věcí a událostí pro mnohé.

Práce v Tv Noe je podobně jako v Proglasu postavena v mnohém na mladých lidech. Studenti se vzdělávají ve svém oboru a zároveň pomáhají u kamer, na kontrolním pracovišti, v přenosovém voze, pracují s počítačovými střiznami.



Prvních dvanáct měsíců vysílala Tv Noe deset hodin denně, druhý rok už třináct hodin ve všední dny a až devatenáct o víkendu. Cílem je vysílat od května 2008 devatenáct hodin denně. Co si můžete vy, mladí lidé, ve vysílání vybrat?

Pro nejmenší je denně připravena **Pohádka**, často animovaná, pro kterou na základě slyšeného příběhu namalovaly stovky kreseb samy děti.

Stálíci je **Misijní magazín**, který zejména pod hlavičkou Papežského misijního díla dětí ukazuje život dětí i dospělých v zemích, které jsou měřeno penězi podstatně chudší než ta naše. Naproti tomu bývají daleko bohatší duchovním životem, prodchnutým vděčností Bohu i lidem za jakoukoli pomoc.

Kdo má rád hudbu, nenechtejte si ujít pořady slovenského studia **Poltón klub**, které připravuje a zaznamenává studiové koncertování. Gospelu se věnuje nový týdenní hudební pořad o světových gospelových kapelách – **Highlight**.

Na obrazovce televizoru se zvolenou Tv Noe můžete také vidět a slyšet **videoklipy**, které jinde nevidíte a neuslyšíte.

Kdo má rád pořady o přírodě, o krásách světa, o pozoruhodných stavbách a výtvorech lidských rukou, přijde si v různých televizních seriálech a cyklech Tv Noe také na své.

V programu Tv Noe jsou také další přebírané pořady. Pozoruhodné jsou pořady **Dětské tiskové agentury DTA**.

Vy o něco starší třeba rádi zavzpomínáte nebo se poprvé zaposloucháte do událostí Světového setkání mladých s Janem Pavlem II. v roce 2000 v Římě. Jsou to záběry unikátní, které nikde jinde nevidíte. Pro ještě starší doporučujeme zpravodajství **Octava dies**, shrnující týden dění v církvi. Za zmínku stojí například pohotové vytvoření **telemostu** s Benediktem XVI. v Římě a s mladými studenty v deseti světových městech včetně Prahy. Telemost za Českou republiku technicky zajišťovala právě televize Noe. S jejími pracovníky se můžete setkat například v Klokotech u Tábora v srpnu 2007.

Přímé **přenosy mší svatých** často probíhají z památného kostela svatého Václava v Ostravě.

Bohoslužbu zajišťuje farnost, která v danou neděli zavře dveře svého kostela, autobusem se přesune do Ostravy a tam poskytne službu i reprezentaci své farnosti televizním divákům. Tyto aktivity často vyprovokují a provádějí mladí lidé. Bude to i některý ze čtenářů tohoto článku?

Toho, kdo se zajímá o vesmír, může zaujmout cyklus **Hlubinami vesmíru** s unikátními snímky a duchovním akcentem v astrofyzikálních výzkumech.

Ze soutěžních pořadů stojí určitě za zmínku **Tandem kvíz**, připravovaný slovenskou Tv Lux.

Televize Noe se rozvíjí a těší se na podporovatele – modlitbou, penězi, členstvím v Klubu přátel Telepace a Tv Noe, nabídkou spolupráce, zájmem. Bude trvat a vysílat, budeme-li ji chtít. Navštěvujte [www.tvnoe.cz](http://www.tvnoe.cz).

*o. Martin Holík*



*Otec Martin nepřeskočil, ale vyskočil!*



# PŘÍBĚHY ZE SETKÁNÍ 2006

## Vánoce na Americe

Snad každý z nás určitě přemýšlel, jak strávit Silvestra a Nový rok. Minulý rok, vlastně už předminulý jsem tento problém řešila také, rozhodla jsem se oslavit Nový rok na Americe. Jenomže se stala nemilá věc, onemocněla jsem a tak bylo z velkého těšení jenom velké zklamání. Pro tyto Vánoce jsem měla plán jasný...

Cesta od pily na ten gigantický americký kopec byla značně vysilující, začínala jsem litovat, že jsem nezůstala doma. Na tomto setkání jsem měla spát na Hvězdárně, z toho jsem taky neměla radost, ale později jsem byla moc ráda. Byla jsme tam totiž jenom tři děvčátka a měla jsme šest postýlek, zatímco jinde bylo holek akorát. A vlastně mě docela bavilo chodit v chalupě úplně dolů a zase úplně nahoru.

Ještě první večer byli vyhlášeni členovci, kteří měli sestavit vlastní družinky, každý z nich zastupoval jeden ze světadílů: Ameriku, Evropu, Asii, Afriku a Austrálii. Nejdříve jsem byla Aus-



*Když byl rok 2006 za dveřmi...*

tralankou, ale protože v Austrálii bylo příliš mnoho občanů, musela jsem opustit své bratry (sestry tam nebyly) a emigrovat do Evropy.

Se svým světadílem jsme trávili téměř všechny čas. Měli jsme příležitost chodit sáňkovat, lopatovat, hráli jsme něco jako rugby ve sněhu, hráli jsme hokej (byla to skoro remíza, prohráli jsme asi 3 : 10) nebo jsme stavěli maják ze sněhu, ale také nás neminula služba a práce při chystání silvestrovského večera.

Spolu s dalšíma holkama jsem dělala chlebičky. Výroba tohoto pokrmu se neobejde bez správné hygieny – měly jsme čepice i igelitové rukavice. Já jsem pomáhala při „aplikaci salámu“. A tak jsme vyráběly a vyráběly a najednou jich bylo asi 900.

Silvestrovské veselí začalo scénkami světadílů, zhlédli jsme například muzikál, příběh čínské rodiny, Šípkovou Růženku. Potom si měl každý ze světadílů vybrat jednoho dobrovolníka. Od nás jsem to byla já, ale to jsem ještě nevěděla, co mě čeká. Byla to pantomima a musela jsem předvádět Robinsona Crusoa, bylo to docela obtížné. Další scénky si připravili vedoucí: O dvanácti měsíčkách a další scénku s útržky z Bible. Všem se hraní moc povedlo! Po scénkách jsme si mohli chvilku zatancovat. Pak už přišla půlnoc a Nový rok. Zazpívali jsme si v Jerichu a u Jesliček a potom jsme se vrátili zpět do chaloupky a slavili jsme mši svatou. Potom se ještě někdo díval v Sednici na Lotranda a Zubejdu.

Na konci setkání bylo vyhlášeno „pořadí družin“: všichni byli první, ale každý v něčem jiném.

*Mendy – Veronika Pokorná (16 let), tábornice*

## Sněhová párty (o jarních prázdninách)

„Uff! To bude zabíračka,“ řekl si každý, když spatřil ten prudký kopec plný neušlapaného sněhu. Ale představa krásně prožitých dní se skvělými lidičkama nás nabíla energií a nakonec se každý přece jen nahoru vydrápal. Odměnou za naši námahu nám bylo šest programem nabitých dní.

Velký úspěch měla hra nazvaná Čarling a hra Na buldoky. Tato hra je podobná hře „Rybíčky,



*Boj se sněhovou nadílkou*

rybičky, rybáři jedou“, jen se své oběti nestačí pouze dotknout, musíte ji zvednout do vzduchu a zařvat: „Raz, dva, tři, buldok“. Strašlivý buldok Harry se dokonale vžil do své role a za děsivého řevu házel do vzduchu jednu oběť za druhou. Hra se proměnila ve velkou bitku, na jejímž konci zbyly tři ustrašené duše. Ty se navzájem objaly a jen tiše doufaly, že vyvážnou se zdravou kůží. Avšak i přes jejich snahu bylo buldoků přespříliš a zvedli všechny tři naráz. Jejich jedinou útechem však mohlo být, že zůstaly spolu. Poté co jsme se proměnili zpět v kamarády, šli jsme se společně ohřát a napít horkého čaje.

Když jsme zrovna nehráli hry ve sněhu, obdivovali jsme krásnou přírodu na běžkách nebo z rychlíku na sáňkách. Úspěch měly také napínavé turnaje v hokeji na Ontárku. Na konci jsme společně poděkovali Bohu za krásně prožité dny na Americe a těšili se na další setkání. Unavení, avšak šťastní a plní zážitků jsme se všichni vrátili do svých domovů.

*Kristýna Vašíčková (17 let) &  
Silva Juránková (17 let)*

## Velikonoční Radost

Je to už nějaký ten rok, co jsem poprvé Velikonoce trávil na Americe, a tento rok nemohl být výjimkou. Plná očekávání nových zážitků a setkání se svými přáteli jsem se vydala na cestu. První podání ruky, úsměvy, povídání o tom, jak jsme se měli tu dlouhou dobu, než jsme se tu znovu setkali... Pár chvil po příjezdu už jsme

v sobě všichni měli svého amerického ducha, který skrze rozzářené tváře vyplýval na povrch. Za to vše jsme pak poděkovali mši svatou, při níž jsme se přivítali také s Ježíšem.

Středeční odpoledne a večer utekly rychleji, než jsme si stihli uvědomit, a už nám zněly v uších naši známí trpaslíci. Zelený čtvrtek jsme zahájili hodinkou četby a ranními chválami, a poté následovala úvodní Tiškova duchovní promluva. Během dne zbyl čas ještě na práci a hry, ale po odpolední modlitbě růžence jsme se už přichystali ke vstupu do nejdůležitějších svátků roku. Velikonoční třídění, na které jsme se připravovali celou postní dobu, začalo večerní liturgií. Při slavnostním chvalozpěvu všechny americké zvony spolu se svými velkými i malými bratříčky z celé země odletěly do Říma. Poslední večeri jsme si připomněli úžasnou Ježíšovu lásku, s níž se snižuje k nám lidem, aby nám omyl nejen nohy, ale i naše srdce. Zbavuje nás hříchů a dává nám největší dar – sám sebe v podobě eucharistie. Ke konci čtvrteční mše bylo Kristovo tělo přeneseno do Getsemanské zahrady vytvořené v zadním rohu kaple. Tam jsme uzavřeli den velkou adorací a v tichu silentia jsme mohli rozjímat až do rána.

Velký pátek jsme prožívali v duchu vítězného Kristova utrpení. Dopoledne nám otec Tišek vykládal o hřichu, zpytování svědomí a duchovním pokroku. Rozdělili jsme se do čtrnácti skupinek, ve kterých jsme si připravovali jednotlivá



*Jak obyčejné vejce ke kráse přišlo*



zastavení křížové cesty. Dali jsme si postní oběd a po něm skupinka zájemců trénovala zpěv pašijí. Kolem třetí hodiny (jak už je na Americe o Velkém pátku zvykem) jsme se vydali s Ježíšem na křížovou cestu. Jednotlivá zastavení byla uvedena na různých místech tábořiště a vodu, která na nás při chůzi padala z nebe, jsme brali jako takovou malou oběť pro Toho, jenž za nás na kříži zemřel. Slavnosti Velkého pátku pokračovaly různěcema a potom velkopátečními obřady. Po postní večeři byla adorace u Božího hrobu a silentium až do rána. Kdo chtěl, mohl se ještě podívat na film Umučení Krista.

Nastala Bílá sobota, den čtvrtý. Po ranních modlitbách se všichni pustili do práce, někteří plnili balíčky s cukrovím, jiní chystali svíčky do kalíšků či řezali dříví na večerní žehnání ohně. Odpoledne se konaly slavnosti barvení vajec a pletení pomlázek. Náš tábor znovu připomínal biblickou Horu proměnění, protože za krátkou chvíli byla v platech místo bílých vajíček vajíčka malovaná voskem, pokreslená fixy a voskovkami, drátkovaná, polepená nálepkami a ještě různými jinými způsoby ozdobená. Z prutů kluci vytvořili pomlázky všemožných druhů a velikostí. Až ten pohled na některé z nich zabolet... Do nové krásy byla oděna také kaple a Saloon. Když bylo vše hotovo, dostali jsme chvíli času k upravení i my. Po různěcema a svačině konečně zapadlo sluníčko a my už jsme se přesunuli k slavení Velikonoční vigílie. V táborovém kruhu byl požehnán oheň a velikonoční svíce. Od ní jsme si pak při trojím zvolání „Světlo Kristovo“ zapálili své malé svíčky a odcházeli do kaple. Při velikonočním chvalozpěvu znovu zazněl hlas zvonů.

Byla požehnána křestní voda a potom jsme mezi sebe přijali nového křesťana Viktora. Při slavení velikonoční eucharistie naše ústa i srdce jásala, neboť náš Pán vstal z mrtvých. Aleluja! Po skončení obřadů jsme šli do Saloonu, kde už byly připraveny velikonoční hody. Společně jsme slavili, jedli, zpívali – kolik kdo vydržel.

Ráno jsme se probudili do krásného dne. Hod Boží velikonoční jsme začali bohoslužbou



*Křížová cesta*

s žehnáním vajíček a beráneků a potom byla hostina. Protože čas běžel jak voda, chvíli po ní jsme si dali i oběd. Nastaly jen samé oslavy a mezi nimi i tradiční pomlázka, která byla některým zábavou, pro někoho jiného byla i „trochu“ bolestivá. Ale my holky přece víme, že to kluci dělali jen proto, že nás mají rádi, a proto se na ně nemůžeme zlobit :-). Odpoledne jsme dostali slavnostní požehnání a den jsme zakončili adorací a kompletářem. Kdo chtěl, mohl se jít ještě bavit a zpívat a ostatní už šli spát.

Přišlo Velikonoční pondělí, den kdy jsme se měli rozloučit. Všude jsme uklidili a odpoledne už se všichni vydali na cestu do svých domovů. A já věřím, že nejen já, ale i mnozí ostatní si kromě krásných propisek, upomínkových listů a velikonočních triček s sebou odváželi i spoustu veselých vzpomínek a duchovní obohacení.

*Zuzana Novotná (16 let), tábornice*

## První setkání v září 2006

Jak už to tak bývá, prázdniny rychle utekly a začal nový školní rok. Amerika po dvou měsících života tak trochu osiřela, proto jsme se vydali ji trochu oživit, poklidit a upravit. Setkání v novém školním roce jsme začali tak trochu nespěle, protože nás na Ameriku doputovalo jen 29. To ale na věci nic nezměnilo a do práce jsme se pustili s velkou vervou. Přálo nám k tomu i počasí, i když



*Kevin seká trávu*

v noci už přicházející podzim dával o sobě hodně vidět. Naším hlavním úkolem bylo pokračování na stavbě nového sklípku pro uložení nebezpečného materiálu, jako je benzin, propan-butanové bomby a další. Podařilo se nám srovnat terén před sklípkem, začistit hrubou stěnu sousedního sklípku, zhotovit kanálek a v celém sklípku vybetonovat podlahu. O kousek dál bylo také velmi rušno. Cirkule se točila na plné obrátky a z velké hromady dřeva z bývalé střechy ubyl další velký kus. Na střeše bylo potřeba odstranit škody po letošní tuhé zimě, kdy nám sjíždějící sníh strhal hromosvod a s ním i několik šindelů. Okolí Evropáku bylo poznamenáno velkým úklidem. Bylo potřeba porovnat všude se válející trubky, plechy, prkna a spousta dalšího harampádí. Také se žehlilo a mandlovalo a naše pilná děvčata se starala o naše hladové žaludky. Došlo i na tradiční fotbálek a do lesů se skoro nedalo chodit. Bylo v nich tolik hub, a to hlavně těch pěkných pohádkových muchomůrek, že nebylo ani kam šlápnout.

*Sokol – Vojtěch Sapák, vedoucí*

## Druhé setkání v září 2006

V pátek jsem musel odejít o něco dříve ze školy, abychom stihli odjezd autobusu z Brna. Nejel jsem totiž sám, jeli i můj taťka, bratr a sestra. Ale asi to tak mělo být, už při odjezdu z domu nám bylo jasné, že plánovaný odjezd autobusu nestihneme. Vyjeli jsme o něco později, než by bylo dobré, a když se k tomu ještě přidá hustý provoz v Brně... místní budou vědět, o čem mluvím. Tak se stalo, že jsme museli jet celou cestu naším autem. A jak jsem později zjistil, nebylo to až zas tak moc na škodu. V autobusu totiž nebylo zrovna místa nazbyt. Cestu jsme zvládli v pořádku my, naše auto (docela překvapivě), autobus i ostatní cestující.

Po příjezdu do tábora jsme se šli přivítat s Tiškem, všichni jsme byli rádi, že ho vidíme, a on viděl rád nás. Po několika slovech nám Tišek řekl, kam si můžeme jít odložit věci a kde můžeme nocovat. Poté už se začali scházet i ostatní táborníci, vedoucí a vůbec všichni, kdo právě přicházeli od autobusu. Po ubytování byla už pro nás připravená dobroučká večeře – knedlíky s ovocnou náplní. Asi půl hodiny po večeři byla další věc, na kterou jsem se velmi těšil, a to mše svatá. Na bohoslužbu s Tiškem se vždy moc těším. Po ní následoval kompletář a pak už hurá do spacáků, zítra nás totiž čeká těžký den.

Ráno jsme se vzbudili za zvuku fanfáry a „trpaslíků“, skoro jako v létě na táboře, jen nad



*Nový sklad*



hlavou mi chyběla stanová celta. Když jsem se pracně vydrápal ze spacáku, tak jsem spolu s ostatními obyvateli Pazderny spěchal na rozcvičku. Skoro jako v létě, jen po rozcvičce chyběla ranní tůňka. Po rozcvičce rychle na mši, na snídani a pak každý na místo, které mu bylo přiděleno. Každý dostal své pracovní úkoly, které bylo třeba splnit. Já jsem se dostal k cirkulárce, pomáhal jsem s pořezáním dřeva. Nemám podrobně zmapované, co vše se dělalo, ale viděl jsem, jak některé dívky žehlily, dělal se sklad na plynové bomby, vrata k němu a ještě se uklízelo dřevo, protože pod ním bylo něco, k čemu se bylo potřeba dostat.

V poledne nás z pracovního tempa vytrhl Anděl Páně, po něm oběd a chvíle odpočinku. Pak se šlo zase pracovat, ale kvůli tomu jsme sem všichni přijeli. A práce pokračovala až do svačiny. Po ní šel někdo opět pracovat, někdo si šel hrát nebo odpočívat, což byli většinou ti mladší z nás. Já jsem zůstal celý den u pily, kde jsme skončili až se setměním – práce, co bylo třeba udělat, bylo opravdu hodně. Na konci dne byla už jen večeře a kompletář, ale po něm se už nemuselo tak chvátat na kutě jako v pátek.

Už teď se moc těším, až se opět vrátím na Radost, ať už na setkání nebo na letní tábor. Na Radosti totiž získám tolik pozitivní energie a zážitků jako nikde. Víc radosti než na Radosti nikde nenajdete!

*Lukáš Dobrozenský (16 let), tábormník*

## Říjnové setkání – setkání rodin

Vrátit se na Ameriku pro mě bylo jako vrátit se domů z dlouhé cesty. Až ve chvíli, kdy se mi ukázala v obležení nádherné voňavé podzimní přírody, jsem si uvědomila, jak moc mi její atmosféra chyběla. Sbohem, zaprášené Brno! Pro mě, ač to byl víkend pracovní (a že té práce nebylo málo), to byla hlavně relaxace pro dušičku, chvíle ztišení a možnost nabrat nové síly.

Přesto se toho stihlo tolik... Při pohledu z ptačí perspektivy musela Amerika vypadat jako mraveniště plné pilných mravenečků. Kluci a tatínkové



*Práce v kuchyni*

se činili, spravili, co se dalo, např. uhnulý sloup ve venkovní kuchyni. Také se jim podařilo zmenšit velkou hromadu kamení u Wigvamu nebo pěkně zatočit s hromadou dřeva z bývalé střechy. Aby nám v zimě bylo v chalupě pěkně teplo, natahovali roury z kotlů křížem krážem všude tam, kde ještě nataženy nebyly. I v novém sklípku práce pokročila: už se může chlubit svým novým zábradlím, dokonce je i krásně vybilény.

Maminky a my děvčata jsme vyhlásily podzimní úklid – všude se zametalo a nejintenzivnější péči pocítila vnitřní kuchyně, která se na konci všeho snažení jen blýskala.

Co víc dodat? Snad že ani tentokrát nebylo loučení snadné.

*Lucie Poppová, praktikantka*

## Volejte sláva a tři dny se radujte!

Velkolepá, Majestátní, Neprehlédnutelná, Nekonečná a Bezedná hromada, která byla noční měrou leckterých vedoucích i tábormníků, byla konečně pokořena. Ano, ano, řeč je o obyčejné hromadě dřeva, která vyrostla u našeho dřevníku na jaře roku 2004 během opravy střechy a celé chalupy. Už se z toho stal úplný evergreen: „Největší kus práce se udělal opět v dřevníku“, „Z velké hromady opět výrazně ubylo“ nebo třeba „Cirkule se točila na plné obrátky“. Všichni toho už měli plné zuby. Aby také ne, když hromada byla opravdu veliká a každý chtěl, aby už byla pryč. Úkol ale



nebyl zas tak jednoduchý, pouhé nařezat a spálit. Nevím, jestli si dovedete dobře představit plochu o rozloze zhruba 20 × 10 metrů, která je do třímetrové výše zavalena dřevem – tedy materiálem, který byl z velké části dřevěného původu. Na hromadě se totiž dalo najít ledacos, od trámů přes staré dřevěné šindele, různá prkna, desky, kusy starého nábytku, dokonce i staré dřevěné lyže až po tisíce hřebíků a vrutů. A tak se nevyhnu opět tomu „nudnému“ konstatování, že se na zpracování celé hromady vždy neúnavně pracovalo a nebylo snad nikoho, kdo by alespoň nějakou chvíli ve dřevníku nepobyl. Ještě na jaře se neforemná hromada dřeva tvářila jako běh na hodně dlouhou trať, jehož cíl je někde v nedohlednu. Přesto se ale den ode dne dřevěná hromada postupně ztrácela v kamnech. Velký zlom přišel na říjnové brigádě, na které se podařilo v jednom místě prohrabat až na „dno“. U dna se už materiál moc dřeva nepodobal, spíš to bylo něco jako hlína a kusy zetlelého dřeva. Do kamen už se takový nepořádek nehodil, a tak jsme se rozhodli, že s ním naložíme jinak. Na Podzimním setkání jsme všechen odpad vyvozili na Medvědicí, kde jsme ji postupně pálili. Asi namítnete, že se mokrá „hlína“ pálí celkem špatně. No a máte pravdu. Odpadu bylo hodně a spálit jej, to byl pěkný oříšek. I tento tvrdý oříšek se nakonec podařilo po třídenním úsilí také rozlousknout, a tak vypadá náš dřevník jako dřív. Pěkný, uklizený, s menší zásobou nepořezaného dříví pro další roky.

*Sokol – Vojtěch Sapák, vedoucí*

## Školení vedoucích na Vyhlídce

Tato akce neboli školení vedoucích proběhla za hojně účasti poslední listopadový víkend. Konala se v hotelu Vyhlídka poblíž Blanska. Většina lidí přijela autobusem z Brna v pátek kolem 18. hodiny. Po večeři sloužil otec Tišek mši svatou. Následovaly litanie k Panně Marii, a protože bylo poměrně dost pozdě, připojili jsme i kompletář.

Ráno vstával každý tak, aby stihl mši v 7.30, kterou sloužil otec Martin spolu s otcem Tiškem. Následovala výborná snídaně a po ní dopolední blok přednášek. Začal otec Tišek o kontaminaci potravin, kontrolování vody a dalších věcech týkajících se praktické stránky fungování tábora. Po něm převzal



*Z pohádky do pohádky – ples na Vyhlídce*

slovo otec Martin. V jeho řeči mě nejvíce zaujala myšlenka „z čeho sestává společnost“. Dopolední sekci zakončil Haf povídáním o hierarchii na táboře. Následovala modlitba Anděl Páně. Oběd neměl chybu, stejně jako hodinová pauzička k vydechnutí. Dopolední blok přednášek zahájila Mariana. Hovořila o chování dětí, naší citlivosti k nim a o současné dětské kriminalitě. Otec Tišek připomenul další věci týkající se zdraví a spokojenosti dětí na táboře. Po jeho přednášce jsme se pomodlili růžencem, při němž byla možnost svátosti smíření.

Následoval čas přípravy na očekávaný ples, který byl zahájen v 18.30 a jenž byl zároveň i oslavou 40. výročí založení tábora. Celý ples profesionálně moderovali Alka a Haf. Byly pozvány i slavné osobnosti jako například Tom Cruise, Michael Schumacher, dokonce i papež Benedikt XVI. Bohužel se však nikdo z nich z rodinných důvodů nedostavil. Místo nich však přišly na ples oblíbené večerníčkovské hvězdy, jako je Křemílek a Vochozmůrka, Rumcajs a Manka, motýl Emanuel a Maková panenka, Pat a Mat a na závěr orlická konkurence Krakonoše – Rampušák se svou chotí, kteří nás pozvali na hostinu, abychom mohli jaksepatří oslavit táborové narozeniny. Volný prostor vyplňoval jak jinak než tanec. Zpočátku především klasické tance, ale s postupujícím večerem i velmi hlučná moderna a la disko. Ples asi půl hodiny po půlnoci uzavřel waltz. Následovala adorace k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Další program záležel na únavě každého jednotlivce.

*Marie Ondračková (16 let), tábornice*





# ZÁŽITKY Z TÁBORA

## Sobota, den první

„S kým asi budu ve družince?“ přemýšlela jsem nahlas. „To uvidíme,“ odpověděla mně moje kamarádka Šárka, když jsme vystupovali z autobusu. Na odpověď jsme naštěstí dlouho čekat nemuseli a za chvíli jsem už věděla, že jsem ve družince Lišek s Anežkou, Mercí, Klárkou, Rákosníčkem, Mladou a malou Eliškou. Zatímco Šárka skončila v Beruškách se svou sestrou Iřčou. Ani jsem se ještě nestihla pořádně porozhlédnout, když zazněl první signál přivolávající k nástupu. „Ponešeš vlajku,“ houkla na mě Alka a podávala mi modré tričko. Byla to úžasná podívaná vidět, jak za zpěvu stoupá červeno-bílo-modrá vlajka k modrému nebi. „Pojďte, ukáží vám, kde máte stany. Batohy s věcmi máte u Ambuláku a na zazvonění se sejdem a půjdeme na svačinu,“ hlásila nám naše rádkyně.

Bylo asi tak kolem páté, když jsme se všichni sešli v Jerichu poslechnout si táborový řád, když vtom tam vtrhli čtyři cestovatelé, pohádali se tak, až si roztrhli mapu, a zmizeli. A tak jsme brzy na to dávali dohromady zašifrovaný vzkaz, který nás poslal do sadu. Tam na nás čekal Robin a pověřil nás úkolem. Obskákali jsme čtyři stromy po jedné noze a za to nás odměnil mapou. Po získání mapy jsme se šli osprchovat a navečeřet. Celý den byl ukončen nádherným táborovým ohněm.

*Družinová kronika Lišek z III. běhu*



*Každé odpoledne sportujeme*

## Poprvé na tomto táboře

Letos jsem přijela na tento tábor poprvé. Abych řekla pravdu, docela jsem se toho obávala, i když už jsem předtím jezdila na mnoho táborů. Hned když jsem přijela na Ameriku, zalíbilo se mi (i mé mamce, která to taky viděla) úvodní přivítání, a to hymny a vytažování vlajek. Toto jsem ještě na žádném táboře nezažila. Další den jsem byla vyjevená z ranní tůňky, i když jsem o ní před tábořem slyšela. Teď už se mi docela líbí, podle toho, jakou mám náladu. Moc mě zaujal krásný táborový zápisník. Jeho desky jsou krásně barevné a moc obdivuji snahu všech, kteří se snaží udělat tento tábor co nejhezčí. Jsou tu každý den hezké mše svaté a jsem velice nadšená kostelem bez stěn a stropu. Každé odpoledne je na programu nějaká činnost a potom kondiční cvičení. Během toho se vždycky dívám po krásné přírodě, která nás zde obklopuje svou barevnou velikostí. Sice nemám moc ráda běh, ale i kondiční běh se dá přežít. Jen se snažit dodržet to, co je v názvu tábora – RADOŠT! Rychle to utíká, ale moc se mi tady líbí! Je to tu super.

*Káťa Kupková (12 let), tábornice*

## Výlet k moři

V úterý 4. července jsme se vydali k moři. Vlastně to byl krycí název pro Pastvinskou přehradu. Většina dětí tomu nevěřila, ale jedna družnice z naší družinky tomu byla úplně oddaná. Stále se ptala na takové otázky jako: kdy už tam budeme, jak je velké to moře, je určitě průzračné, že? Musely jsme se některé v duchu smát.

Ráno po posilující snídani a mši jsme tedy vyrazili k „moři“. A protože jsme si nebyly jisté s cestou, šly jsme hned za Kamzíky, protože šli stejně jako my. V Klášterci nad Orlicí jsme se stavili v kostele a u hrabu Aničky Tomanové, která měla stigmata a na zádech rány bičem. Hned jsme se vydali dále. Šli jsme přes Kraví skok až do Pastvín. Ještě než jsme se šli koupat, jsme se stavili v obchodě a příjemně se zchladili nanuky. Po osvěžení jsme se vrhli k vodě. Tam jsme řádili až do úplného vyřádění. Když nastal čas, pomodlili jsme se Anděl Páně. Potom jsme nasedli na lodičky a



*Pohoda na lodičkách*

vydali se na přehradu zajezdit. My jsme pluly se Sokolem. Bylo to docela zajímavé. Ale nic netrvá věčně, a tak jsme i my musely vrátit loď a vydat se zpět do tábora. Cestou zpět jsme složily básničku o výletě. Myslím, že se nám docela povedla. A ještě jsme se pomodlily růženec na zpáteční cestě. V táboře nás přivítali s otevřenou náručí, a tak jsme rády vyprávěly. Nesmím zapomenout, že na večeři byla pizza. Byl to opravdu pěkný slunečný výlet a den.

*Lída Soukalová (13 let), tábornice*

## Stezka odvahy

Po parném dni byli všichni unavení, a tak jsme byli rádi, že jdeme spát. Ale co to? Zrovna když jsme se šli převlíkat, zazněl signál na rychlý nástup. Co nejrychleji jsme se shromáždili na klučíím náměstíčku a tam nám Chip sdělil, že bude stezka odvahy. My mladší holky jsme měly jít s Dvojkou a Luckou. Poté Pavlík řekl, že za tři minuty se máme sejít u cesty na Malou Ameriku. Na zazvonění zvonu jsme se sešli na určeném místě. Vydali jsme se na cestu ztemnělým lesem. Zahoukal seječ a i Dvojka se lekl. Když se vzpamatoval, začal nám vyprávět příběh, že tudy vede cesta do Santiaga de Compostela. A že právě tudy chodí nejvíce poutníků. Proto my jako strážci je musíme chránit před nebezpečnými a zákeřnými lupiči.

Docela dlouhou dobu jsme šli, až jsme se zastavili asi na Klášterecké aleji. Dvojka nám

dramaticky oznámil, že se budeme dělit po jednom a každý zvlášť bude hlídat jeden úsek. Lucka se rozesmála. Z toho jsme usoudili, že to nebude nic hrozného. Jako první zůstala stát Kristýna ze Sýkorek. My jsme byli napjatí, co bude dál. Pak zůstaly stát Sára, Papája, Terezka z Berušek. Na pátém úseku jsem hlídací pozici zaujala já. Dívala jsem se za průvodem holek v čele s Dvojkou, dokud mi nezmizel z očí. Už jsem se začínala trochu bát. Ale když jsem se rozhlédla, docela mě uklidnilo, že vidím Terezku z Berušek. Vzpomněla jsem si na Lucčina slova, že říkala něco o nějakém

pergamenu. Ohlídlá jsem se za sebe a zamrazilo mi. Zdálo se mi, že za mnou stojí postava v bílém hábitu s napřaženým mečem. Už jsem se tam radši ani nedívala. A vzápětí jsem zaslechla křik: Holky, holky, kde jste, kam jste se schovaly? Napřed jsem myslela, že to ječí Sára z legrace, ale když se do křiku začal mísit pláč, bylo mi jasné, že to legrace není. Plakala malá Terezka. Doběhla jsem k ní a ona se mě chytla za ruku a že nemám chodit pryč. V dálce se objevil člověk, s kápí a brašnou. Přišel až k nám a řekl, že se máme oddělit. Pak řekl, že to, co nám teď dá, je strašně důležité a ať nás ani nenapadne to ztratit. Podle hlasu jsem poznala Silvu. Dala nám kousek papíru, na kterém bylo pár nedopsaných slov. Silva v hábitu pomalu odcházela k dalším stanovištím.



*Princezna v Dračí sluji*



Chtěla jsem se vrátit na své stanoviště, ale Terezka chtěla, abych zůstala s ní. Po cestě k nám přicházeli nějací lidé: „Co to zas bude?“ pomyslela jsem si. Ale byl to Dan s holkama z předešlých stanovišť. Kristýna od nás vybrala útržky pergamenu a společně jsme je dali dohromady. Dan nám dal třešně a vraceli jsme se k táboru. Po cestě jsme sbírali další holky, jedli třešně a smáli se. „Stežka odvahy je za námi,“ vydechl někdo za mnou. A opravdu. Přišli jsme do tábora, převlékli se a zalezli do spacáků a pomalu jsme šli vsříč krásným snům.

*Hedvika Jakubíková (12 let), tábornice*

## Jak se bránit loupežníkům

Stežka odvahy... známe to všichni. Všude okolo je tma, kolem procházejí tajemné postavy a celou noční pouť provází tajemná šifra. I tentokrát byl tábor rozdělen na čtyři velké skupiny a každá se se smrákáním vydala v doprovodu vedoucích vsříč tajemným dobrodružstvím. Vidina velmi dlouhé cesty lesem a vážný výraz ve tvářích vůdců by možná mnohé vystrašil. To ale určitě nebyl případ mladších děvčat. Spíše naopak. Se vzpřímenou hlavou a veselou myslí po vzoru Zazy vyrazila děvčata do lesa. Jediné, co jim dělalo starosti, bylo hejno krvelačných mušek, které se letošního léta rozhodly připravit všechny o nervy. Ještě že existují repelenty...

Asi po dvaceti minutách rychlé chůze se postupně začala rozpouštět neproniknutelná clona přípravků typu Antihmyz a pomalu jsme začali vidět na cestu. I nenasytné mouchy to vzdaly a vydaly se šikem zpět směr tábořiště. Právě v tomto okamžiku se mladší děvčata blížila k místu, kde se jejich cesta měla rozdělit. Hrozivé ticho konečně pomalu začalo smývat neutuchající optimismus a děvčátka se začínala bát. V místních lesích se totiž usídlili loupežníci, kteří se rozhodli znepříjemnit cestu počestným poutníkům. To bychom nebyli táborníci z Radosti, abychom se nenabídli, že pomůžeme poutníkům klidně projít toto



*S úsměvem jde i čištění zubů líp*

nebezpečné území. Malá děvčata od Bohunky po Twiggy se vžila do rolí obránců a na dlouhé kamenné stezce udělala ochrannou bránu. Co kdyby zrovna dnes večer chtěl projít nějaký výjimečný poutník... Jejich úkolem bylo pomoci mu zdolat cestu bez újmy.

Nyní nastala u děvčat nečekaná proměna. Kdo by to do těch milých tichých tváří řekl? Ze vsudypřítomných klacků si zhotovily účinné zbraně a tiše maskovány mezi stromy a kládami čekaly na loupežnou chásku. Na to, že by kolem mohl procházet zcela bezbranný poutník, už v adrenalinovém šoku vůbec nepomyslely. Ale on se blížil... Jedna za druhou, jak je postupně míjel, vyskakovala zpoza stromů a s nebezpečně vyhlížející palicí v ruce hrozila narušiteli bídnou smrtí. Jestliže se některá bála, zvolila místo taktiky boje taktiku mrtvého brouka a v absolutní tichosti se schoulila do klubička. A tak poutník téměř nestíhal uskakovat před statečnými obránkyněmi, a když jim chtěl předat tajemnou šifru, musel tak činit velmi obezřetně. To je konec příběhu.

V doprovodu mlčenlivých krav dorazily obránkyně do tábora a znovu se proměnily v ony tiché, klidné holčičky, které s velikou chutí skočily přímo do spacáku. Jestli se někdy někdo na táboře bál, dnes už nemá důvod. Kdyby se totiž kdykoliv cokoliv dělo, není pochyb, že statečné obránkyně se znovu vydají bránit nevinné poutníky.

*Blanka Černá, vedoucí*



## Návštěva v aquaparku

Na večerním nástupu nám bylo oznámeno, že zítra půjdeme sázet stromky. Měli jsme si nachystat batůžky a do nich plavky, ručník, peníze, opalovací krém a pláštěnku. Všem bylo divné, že k sázení potřebujeme věci na koupání. Nikdo to ale neřešil.

Ráno jsme jako obvykle šli do tůňky a potom jsme se nasnídali. Nechyběla ani mše svatá. Na ranním nástupu nám řekli, že se jede do aquaparku. Rozdělili jsme se na dvě skupiny a vyrazili jsme směrem k pile na autobus. Do autobusu jsme se naskládali jako sardinky do konzervy a frčeli jsme si to do Žamberku.

V aquaparku jsme se nejdříve usídlili a pak jsme rychle běželi do vody. Byla sice studená, ale tůňky jsou studenější. Největší atrakcí byly tři tobogány, na kterých bylo pořád plno. Když jsme se dostatečně vydováděli, posbírali jsme svých pár švestek a vraceli se autobusem zpátky do tábora.

Ten den nebyla kondička! A překvapivě to nikomu nevadilo. Místo ní jsme mohli jít do sprch. Potom jsme se pomodlili společně růženec. Po večeři se sešli všichni táborníci, kteří chtěli předvést své umění na klavírním koncertu. Slyšeli



*Děvče v jednom kole*

jsme přes dvaadvacet skladeb a písniček. Všechny byly velmi povedené. Naši klavírní virtuóзовé sklídili obrovský úspěch. Jako zlatý hřeb večera vystoupily Dana s Janičkou. Janička nám výborně zahrála na klavír a společně s Danou k tomu zazpívaly. Po nádherném dni plném příhod a překvapení jsme spokojeně vlezli do svých spacáčků a usnuli...

*Klára Válková (14 let), tábornice*

## Let balónem

Jednoho dopoledne po svačině jsme se sešli, abychom si zahráli hru „Vyhlídkový let“. Princip hry byl jednoduchý: abychom mohli letět na vyhlídkový let balónem, potřebovali jsme různý materiál, např. lano, koš, pytle s pískem nebo hořák, dále výškoměr, tlakoměr, teploměr, kompas a jednu vychytávku, a to GPS. S materiálem bychom si sami nevystačili, proto jsme navrhli balón a konstruktér nám ho sestavil. Správný balón, ve kterém jsme chtěli letět, potřebuje také schopného pilota. Proto jsme Magdě nechali zařadit pilotní průkaz. Háček byl v tom, že vedoucí, kteří materiál a různá potvrzení vydávali a prodávali, nebyli vždy stejný „obchod“ nebo stejný „úřad“. Museli jsme proto běhat a zjišťovat, kdo nám co prodá, nebo kdo nám vystaví jaké potvrzení. Ze začátku jsme v tom měli trochu nepořádek, ale brzy jsme si dokázali vymyslet strategii, která se nám velmi osvědčila. Po získání všeho potřebného jsme předali žádost o vyhlídkový let na ministerstvo, které dále rozhodne, zda někam poleteme.

Tato hra nás procvičila v mnoha ohledech. Museli jsme nejen běhat, ale i přemýšlet a uvažovat. Hra se mi pro nápad a pestrost velmi líbila.

*Bleška – Anežka Hordějčuková (16 let),  
tábornice*

## Jedeme do lázní

Dnešního dne jsme se naplno řídili heslem: Když je venku hůř než v peci, musí voda proudem téci. Všude, kde to jen bylo možné, stříkala voda. Íček kropil hadicí u obýváku, káď na klučičím náměstíčku byla v obležení, kelímky hrozivě přetékaly vodou a v nejméně vhodném



*Někdo by řekl, že je to jen obyčejná kád'...*

okamžiku byl jejich obsah vylit na nic netušící kolemjdoucí. Zleva doprava, od stanu ke stanu... úplně všude hektolitry studené vody. Vodní ráj obsáhl i polední klid, kdy byly uspořádány zájezdy směr lázně Lurdy a Baden Baden. V doprovodu cestovních agentů vyrazili spoře oděni cestující rychlým poklusem od tábora přímo dolů. Baden Baden se nakonec stalo atraktivnějším a nic na tom nezměnilo ani množství našich oblíbených hawajských hovad. Josífek, James a Honzík se řítily z kopce a ani je nenapadlo čekat na cestovní agenty – běželi najisto. Překvapení ostatních však nebralo konce, když zjistili, že populární lázně Lurdy a Baden Baden jsou ve skutečnosti naše jedinečné ranní tůňky. Chlapci s chutí předváděli novinky ze světa vodních placáků a děvčata nesměle postávala na břehu. Dlouho se ale nenechala zahanbovat a v čele s Miriam se osmělila ke skokům do dravých vod. Jeden skok střídal druhý, hlubina se neustále otvírala a zavírala a velmi často pohlcovala i ty, kteří se ke skoku nerozhodli dobrovolně. Cestovní agenti přeci nemohli nechat vzácné klienty nevyužít všech nabízených lázeňských kúr, a tak se jali osvěžovat ty nesmělé hodem do vody. Léčebná kúra se osvědčila, a jestli i v dalších dnech vydrží teplotní podmínky připomínající saharskou poušť, určitě opět vyrazíme do některých doposud nenavštívených lázní, které se nacházejí v nejbližším okolí.

*Blanka Černá, vedoucí*

## Pár rad pro rádce

Chtěla bych napsat pár svých zkušeností, postřehů, pro někoho možná pár rad k důležité službě na tomto táboře – rádcování. Na tábor jezdím od svých deseti let. Od té doby jsem byla dvakrát podrádkyně a dvakrát rádkyně.

Když jsem byla menší, tábornice, užívala jsem si tábor plnými doušky a pamatují si, že hodně záleželo, jak se mi zde bude líbit, na kolektivitu ve družince, na podrádkyni, na vedení tábora, ale nejvíc na rádkyni. Když jsem byla zas o trochu starší, najednou jsem zatoužila „být něco víc“, něco dát

ostatním ze sebe. A protože tábor má svou určitou posloupnost, tak jsem si moc přála být podrádkyní. Stalo se.

Každý, kdo si moc myslí, že podrádkce nemusí nic dělat, že je to určení spíše jen symbolické, je na omylu. Služba podrádcování je moc důležitá a závisí na ní tábor stejně jako na rádci a vedení. Záleží dost na tom, jak podrádkce tu svoji úlohu, službu, vezme a přijme. Když se poohlédnu na ty roky zpátky, vím, že moje rádkyně měla pořád něco na práci – hlavně organizační věci. Takže podrádkce má velmi důležitou úlohu! Měl by být pro své družníky, ale i pro ostatní táborníky jedním velkým uchem, které umí naslouchat, jednou velkou rukou, která umí pohladit, a jedním velkým okem, které je pozorné a všimne si, které dítě je smutné atd.

O dva roky později jsem byla navržena na post rádkyně. Byla jsem velmi šťastná. Brala jsem to velmi vážně, připravovala jsem scénky atd. Tyto přípravy se velmi dobře uplatnily. Mínulý tábor byl skvělý. A navíc jsme získaly 1. místo! Každý bere rádcování trochu jinak. Já se snažím dodržet tyto svoje vyzkoušené zásady:

1. Pamatovat na to, že děti mají prázdniny, tudíž by si to měly užít.
2. Být jedno velké oko – vidět, zda někdo nesmutní, podporovat ho, chválit ho, učit ho novým věcem.

*Prima parta*

3. Objevit v každém táborníku charakter, důležitost jeho existence na tomto táboře.
4. Mít (a to nejen pro své družníky) otevřenou náruč.
5. Snažit se být přiměřeně aktivní, umět prohrávat. Nejdůležitější je vytvořit si ve družině dobrý kolektiv, neztrácet nadšení, nevzdávat se a snažit se rozvíjet kousek odlesku Boží lásky.

*Dana Žižkovská (16 let), tábornice*

## Radost

Narodila jsem se předčasně (ve 29. týdnu těhotenství), a tak mě lékaři museli dát do inkubátoru, kde mi ale vyšším množstvím kyslíku spálili sítnici, takže mi zbyl jenom světlocit. Ale považuji to za zázrak, protože se v té době zdálo nemožné, abych přežila, přitom teď můžu šťastně studovat střední pedagogickou školu (díky mluvícímu notebooku a laskavosti přátel), můžu jezdit na kole i na lyžích, starat se o mladší sestřičky atd.

O Americe jsem slyšela už tak před čtyřmi roky od kamarádů ze scholy, ale tehdy jsem jezdila na tábor pro nevidomé a ani mě nenapadlo uvažovat o tom, zda bych mohla být na táboře s „koukavými“ dětmi. Poprvé jsem se na Ameriku dostala před rokem na Velikonoce. Měla jsem plno obav a očekávání – Přijmou mě? Budou ochotni mě vodit, než se tam zorientuju? Nebudu pro ně velkou příteží? Byla to síla – každý den opravdově prožité mše, všechno to Tiškovovo povídání, adorace, čtení, milá setkání a zpívání!

Dlouho jsem váhala, jestli budu moci jet na tábor, ale nakonec jsem se rozhodla jet na první běh. Nejtěžší pro mě bylo přijmout svou vlastní neschopnost a odlišnost, často i závislost na druhých, to, že nikdy nebudu pořádnou praktikantkou, nezastanu práci tak jako ostatní lidé, a to nejen na táboře. Toužila jsem po tom, aby mě někde potřebovali, mnohdy jsem se cítila zbytečná, protože jsem skoro nedokázala pomoci. Ale i tak jsem mohla trávit čas s dětmi a povídat s nimi.

Postupně mi ale začalo docházet, že má nevidomost není nějaká nešťastná náhoda, ale že je to Bohem zamýšlené, a tak i něco radostného. Na Americe cítím velké množství lásky, která se projevuje krásnými skutky. Kdybych viděla, asi bych si to tolik neuvědomovala, protože bych nepotřebovala tu laskavou pomoc milých radostňáků. Byla to pro mě velká zkušenost – mít v patronátu šestnáct děvčátek, mít zodpovědnost za jejich prožívání, částečně i podle možnosti něco věst a dohlížet na to (například při kritěrku jsem

*Důvěra a zodpovědnost*



ještě s dalšími vedla náboženské disciplíny). Taky jsem si plno věcí mohla sama vyzkoušet (lezení po horolezecké stěně, vrh koulí a diskem).

Moc si cením chvíli, kdy se můžeme spolu modlit, zpívat, smát se, ale i být před Pánem v tichu s těmi, které nosíme hluboko v srdci. Je krásné třeba jen nechat se vést někým drahým, když máme takové intenzivní prožitky. Plně se spolehnout a důvěřovat, že mě povede co nejlépe, upozorní mě například, až bude schod, a do něčeho spolu nevrážíme. Nesmírně si vážím toho, že si můžeme projevat lásku tím, že se vyslechneme, dáváme si křížky na čela, vodíme se za ruce. Pak se i ta někdy bolestná závislost stává láskou.

*Jana Smékalová, praktikantka*

## Až bude na nás vylit Duch Svätý

„Honem, dej to sem. Ty si stoupni tam a ty zase tady,“ zní všude kolem a desítky rukou se míhají sem a tam takovou rychlostí, že i největší pracanti by mohli závidět. Každý je v kole a přikládá ruku ke konečným přípravám opravdu netradičního táborového dne. Je sobota 5. srpna, den, kdy na naši Radost zavítá otec biskup Dominik Duka, aby zde udělil více jak dvěma desítkám mladých svátost křesťanské dospělosti.

A pak z davu zaznělo: „Už jedou,“ a všechno najednou ztichlo. Přiznám se, že v té chvíli by se ve mně ani krve nedořežal a hlavou mi jen proběhlo: „Jak to asi dopadne.“ Najednou všechno nabralo takový spád, že jsem se ani nenadál a už jsme stáli společně s otcem biskupem na uvítacím nástupu – zkrátka, tu půlhodinu stále někde hledám, možná ji někdo vymazal. V tento slavnostní den by si každý mohl zpívat známou píseň „Až bude na nás vylit Duch Svätý a z pouště bude sad...“ a k tomu by měl tak trochu dvakrát pravdu, protože nejen Duch Svätý se vylil, ale i nebe se „trošičku“ vylilo a všechno bylo jinak, než bylo v plánu. Mši svatou jsme netradičně prožili pod pěti altány, které během chvílky vyrostly na louce. Hosté



*Závěrečný nástup na třetím běhu*

i táborníci zmokli, sluníčko se na nás za celý den ani neusmálo, ale přesto jsme prožili krásný den plný radosti, kterou nic nezlomí. Zbytečná byla má obava, jak to všechno dopadne, protože nad vším držel svou ruku Duch Svätý, a tudíž to nemohlo dopadnout nijak jinak, než že všichni byli spokojeni.

Ještě teď po mnoha týdnech vidím, jako by to bylo včera, ty rozradostněné tváře mladých lidí a uvědomuji si, že není nic úžasnějšího, než přijmout pečeť Ducha Svätého mezi svými přáteli, na místě, kde člověk zažívá tolik radosti a přijímá spoustu milostí. Mnozí jistě moc dobře vědí, o čem mluvím. Rád bych popsal všechno, co se ten den stalo, ale přiznám se, že nelze popsat to, co jsme v tento den všichni, jak biřmovanci, táborníci, tak i vedoucí, prožili.

*Haf – Tomáš Valoušek, vedoucí*

## Na táboře s Červenou Karkulkou

Věřte nevěřte, je to tak. Každý rok na Americce můžeme potkat spoustu známých i méně známých lidí (tentokrát například přijel biřmovat otec biskup). Nebyl by to ale správný tábor, kdyby za námi nepřišla nějaká pohádková návštěva. A odkud že přišla tentokrát?

Snad každý táborník by řekl, že na Americce den už ani nemůže začít jinak než s veselými pís-



*Karkulka na jedničce byla uměleckým zážitkem*

ničkami Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře. Proto jsme sáhli do jejich dílny, aby se s jedním z jejich kousků mohli seznámit účastníci všech běhů tábora 2006. Operka Karkulka, jak je nazvána zhubněná rýmovaná pohádka O Červené Karkulce, se dočkala velkého ohlasu u všech diváků a na prvním běhu dokonce i několika repríz. V rolích se vystříдалo několik desítek šikovných táborníků a tábornic, na Jitřence hráli vedoucí. Nutno dodat, že jsem se také octla v roli Karkulky – děti mi tak říkaly do konce tábora, ale to mi vůbec neubralo radosti z operky, která je skutečně velmi krásným zpracováním všem známé pohádky. Na nácvik jsme měli několik večerů a volných chvil, ale pro Klárku Brtníkovou bylo režirování díky zkušenostem z předchozího běhu hračka. A navíc jsme si u toho užili spoustu legrace.

Jak to bylo či nebylo, co všechno vystoupení předcházelo, nám snad nejlépe přiblíží Katka Švejnová, Karkulka z prvního běhu, které položím pár otázek:

***Když jsi byla menší, měla jsi ráda pohádku o Karkulce?*** Když jsem byla menší, pohádku o Karkulce jsem měla moc ráda, protože ten vlk byl takovej zlej a byl za to potrestanej.

***Jak náročný byl nácvik, jak dlouho či jak často jste se připravě Karkulky věnovali?*** Na přípravu Karkulky jsme měli 3–4 dny. Napřed jsem si myslela, že za tři dny se to přece nemůžu naučit,

ale pak to najednou šlo samo. Většinou jsme nacvičovali o poledním klidu. Moje kamarádka Sabina mi moc pomohla, když mě večer ve stanu zkoušela, jestli to umím.

***Měla jsi trému při provedení?*** Trému jsem při prvním provedení trochu měla, ale podruhé už to bylo lepší.

***Jak se Ti líbila role Karkulky? A co publikum, jak přijalo tuto operku?*** Role Karkulky se mi moc líbila, protože byla taková veselá, publikum snad ani lepší být nemohlo.

***Co říkáš na tvorbu Zdeňka Svěráka, znala jsi něco už dříve?*** Písníčky Zdeňka Svěráka mám moc ráda, máme doma několik CD s jeho písníčkama.

***Věnuješ se i jinde zpěvu? (např. sbor, schola, ZUŠ...)*** Chodím do ZUŠ v Rousínově do dětského sboru, hraju taky na flétnu a na klavír.

***Ted' máš jedinečnou šanci vzkázat něco čtenářům.*** Čtenářům bych vzkázala toto – přijďte určitě na tábor Amerika, a když budete mít příležitost si zahrát a zazpívat v nějaké operce, tak se rozhodně nebojte a jděte do toho. Je to SUPER!

Děkuji za odpovědi. Na závěr přeji nejen Katce a těm, kteří se s chutí zapojili do přípravy krásného představení, ale i vám všem spoustu radosti i jinde než na táboře Radost, protože když se budeme snažit, nejen v pohádkách vše nakonec dobře skončí.

*Vit'a – Vítězslava Šujanová, instruktorka*

## 6. den plavby Jitřního poutníka

Jakmile je po olympiádě, spěje Jitřenka ke svému závěru mílovými kroky. Dnešek jsme pojali trochu odpočinkověji. Probudili jsme se do teplého rána, takže už nebylo třeba nikoho přemlouvát a mnozí se v horské tůni ocitli už podruhé. Moc si to chválili, dostali diplomy a na zítřek se už moc těší – „to se jde do klučičí, jupí!“ Jinak bylo na programu dopoledne družinové zaměstnání a odpoledne vycházka. Zní to asi poněkud úředně, ale poskytnu důkazy o tom, že jsme se nenudili...





*Otec Tišek je na Jitřence zaměstnán*

Legrace byla už při mši svaté. Kázal Tišek a usilovně se snažil odbourat v dětech zažité předsudky ohledně ztvárňování Boha Otce. „Tak kterou ze tří božských osob bychom si mohli představit, když říkáš, že Bůh Otec je neviditelný?“ To narážel na lidskou podobu Ježíšovu. „Ducha Svatého jako holubici,“ odpovědělo pohotové dítě. „Ale holubice je jen takový symbol,“ na to Tišek. „No jo, to je ta s třípytkama“ – a jsme doma ohledně Ducha Svatého.

Celý tábor se během dneška vystřídal na lezecké stěně. Kaspiani se nezalekli práce a zcela dobrovolně zbourali dva prázdné stany. Už víme, jak v sobotu na to. Odpoledne mnohé družiny zamířily k Orlici pro osvěžení. Eustácové pod jistým Šnekovým vedením zase prověřili vozový park našich terénních koloběžek. Byl to smělý čin, protože od jitřenek se takové výkony nečekají. (Doposud mezi námi není shoda ohledně toho, zda průměrný Eustác dosáhne na brzdy na řidítkách. Šnek pravil, že bez problémů.) Odpoledne došlo také na vytoužený fotbálek. A aby toho nebylo málo, po nástupu se jednotlivé družiny rozešly na zkoušku odvahy. Všechno dění stále sleduje námořník Ludva – zahraniční dopisovatel Cair Paravel Times se svým foťákem. Je stále nad věcí. Například dnes zakousl vosu, jen to křuplo. (Ohledně toho, zda ho při té příležitosti štípla, shoda panuje – ano.)

*Mariana – Marie Lukasová, vedoucí*

## Tábor rodin II

„Dvanáct je měsíců a každý z nich jinou čepici nosí, zima nám do dlaní nasype sněh, v létě běháme bosí.“ Nic objeveného pro většinu z vás. Pro ty, kdo se rozhodli strávit poslední prázdninový týden společně se svými malými ratoletmi na Radosti, představuje tato větička připomínku pestrého programu. Jeho přípravy se za podpory rodinky Holíků chopili Bohunka a Pepa Rousovi a Blanka a Rolf Fišerovi. Poctivý díl zásluh patří vždy usměvavé a všudypřítomné tetě Vendulce.

Za část výpravy, která do tábora dorazila z Prahy, mohu zodpovědně prohlásit, že i náš rok má dvanáct měsíců a čtyři roční období. Průměrný Pražan si musí poctivě odžít svých 365 dní, než se jeho rok překulí k Silvestru a on si rád-nerad přizná, že je zase starší. Srpen je v našich zeměpisných šířkách vnímán jako veskrze teplý letní měsíc, určený ke koupání a bujarému dovádění dítek školních i předškolních a k vyhřívání léty opotřebovaných tělesných schránek jejich rodičů. Dovolím si předpokládat, že s výhledem na podobně strávených sedm LETNÍCH dní se vydalo napříč republikou celkem jedenáct rodinných týmů. Abychom se hned od začátku rozeznali, dostal každý malovanou sluníčkovou jmenovku s kolíčkem. Na míru nám je „ušila“ Jana Najmanová, která nás pak celý týden zásobovala i jinými výtvarnými



*Kůň je jednou hříbětem...*



*Teta Vendulka při práci*

nápady. Překvapení ale přišla hned dvě za sebou. Malované sluníčko bylo nadlouho jediné, které se na nás mělo uculovat. Zatímco náš táborový život začal hned druhého dne tepat rytmem čtyř ročních dob, objednané počasí nedorazilo. Prostě si svatý Medard sedl k internetu a chatoval si s námi téměř pět dlouhých dní. Pro zvědavce rovnou dodám, že šestého dne došla svatému Petru trpělivost a poslal ho zalévat jiné části Evropy. Do té doby jsme ale stihli „podzimní“ a „zimní“ rozcvičky s téměř autentickými klimatickými podmínkami.

A že organizátoři nenechali nic náhodě – myslím té, co stejně neexistuje – byli jsme my i děti zaměstnáni spoustou nejrůznějších činností a úkolů: vyráběli jsme větrníky, malovali draky, sbírali houby a určovali stromy a rostliny. Podnikli jsme cestu za barevným padajícím listím, které co chvíli nepozorovaně utrousil některý rodič, aby vzápětí vylil šťastnému nálezci dvě deci vody z holínky. Na radosti to ale dětem neubralo – vždyť kolikrát v roce s nimi rodiče vyrazí do deštivého rána v plavkách a hází po sobě či jen tak Pánu Bohu do oken vycpané hadráky? A jak často přitom potkáte lyžníky ve slušivých zimních kožíšcích? Staví českomoravské rodiny koncem léta sněhuláky? Koulují se a ztrácejí se sněhem oslepení ve vánicích? A to ještě nevíte, že jsme se dočkali opravdového vánočního stromečku s dárky včetně malovaného kalendáře a ochutnali i Vendulčino srpnové vánoční cukroví. A co víc, my dospělí jsme spolu s otcem Martinem přivítali příchod

Nového roku a zažili rozjuchaného Silvestra. V tomto kontextu vám nutně musí následné líčení našich „jarních“ a „letních“ aktivit připadat fádni. Nám rodičům ale nastaly krušné chvíle, neboť několikrát „recyklované“ oblečení dětí sálo vlhkost jak o závod, a tak se záhy sušárna stala důležitou křížovatkou pro všechny. Naštěstí koncem týdne počasí udělalo kotrmelec. A s ním i všichni ostatní v rámci plnění kritéria, na které jsme vyrazili o překot. Nevím, jestli Petra Najmana inspirovaly ke stavitelské kreativě touhy dětí, žádostivých hrát si na moknoucím pískovišti, nebo je podobně činorodý odjakživa. Roz-

hodně získal pro svou myšlenku obratem ostatní tatíky. Ještě před skončením „období dešťů“ přestěhovali přenosný přístřešek nad pískoviště a vytvořili tak obytnou Saharu – nejdřív pro sebe, aby si navzájem předvedli, jak se to plácávalo tam, kde vyrůstali. Pak do úžasného písečného města plného věžiček, hradů, příkopů a důmyslných můstků a lávek přivedli i malé „Bořky“ a „Bořity“. Vděčné a překvapené maminky nevěřily svým očím, jak obratně jejich protějšky alespoň lokálně poručily větru dešti.

V rámci hry jsme si doslova ohmatali liturgický rok. O duchovní program dětí se pečlivě starala teta Vendulka, která má v zásobě vždycky něco navíc. Koncem týdne stejně jako na jeho začátku nám byl k dispozici otec Martin. Díky věrným službám treperend si mohl leckterý znavený rodič oddechnout a věnovat se i jiným činnostem než střežení potomstva. A když „ztlachly lesy hluboké“ a s nimi i pokřik capartů, to jak se drobtina nasoukala do svých prázdninových pelíšků, vůkol nastalo ticho a klid, zvoucí na večerní chvály do kaple. Myslím si, že bylo a je stále za co chválit. Vedle díky adresovaných tam vzhůru patří chvála a dík všem, kdo za to mohli: během roku i na místě připravovali, psali, kreslili, vymýšleli, modlili se, vařili, hráli a zpívali, hlídali, zásobovali – prostě nešetřili časem a námahou, aby nám udělali na Radosti radost. Za sebe, a doufám, že i za všechny ostatní, je mohu ujistit, že se jim to povedlo.

*Jana Sixtová*



# DŘEVĚNÁ EUROOKNA

Tepló Vašeho domova

- dveře vchodové - EURO
- dveře dýchované - obložkové zárubně
- interiéry - zakázkový nábytek
- poradenství • rychlé zpracování cenových nabídek
- certifikace výrobku • zajištění dopravy a odborné montáže
- záruční a pozáruční servis



Sívce 501, PŠC 664 07  
tel: 544 226 035, fax: 544 226 565  
e-mail: antonin.brtník@volny.cz  
www.brtník-truhlárství.cz



Barvičova 85  
602 00 Brno  
radio@proglas.cz



Telefon: 543 217 241  
FAX: 543 217 245

GSM brána: 603 170 692

[www.proglas.cz](http://www.proglas.cz)



# TÁBOR RADOST



Tv Noe – Televize dobrých zpráv  
Telepace s.r.o., Kostelní náměstí 2  
702 00 Ostrava, info@tvnoe.cz  
www.tvnoe.cz

# V I Z U S

INTERNET PARTNER

[www.vizus.cz](http://www.vizus.cz)

# V I Z U S

# ABSOLUTE

**Grafické a produkční studio**

Grafické zpracování, tisk  
a výroba reklamních materiálů:

- letáky
- brožury
- samolepky
- velkoplošná grafika

■ [www.absolute.cz](http://www.absolute.cz)  
■ [absolute@absolute.cz](mailto:absolute@absolute.cz)



# ADRESÁŘ

**Otec Tišek** – vyřizování přihlášek na tábor

P. František Fráňa  
Barvičova 80, 602 00 Brno  
tel.: 543 240 603  
mobil: 604 285 020  
e-mail: [otisek@volny.cz](mailto:otisek@volny.cz)

## POZOR, ZMĚNA!

**Adresa občanského sdružení**

(toto je kontaktní adresa pro setkání během roku)

Středisko Radost, občanské sdružení

**Mrkosova 20**, 615 00 Brno

e-mail: [taborradost@volny.cz](mailto:taborradost@volny.cz)  
[prihlasky.radost@seznam.cz](mailto:prihlasky.radost@seznam.cz) (pouze pro  
přihlašování na setkání a akce během roku)

**Stálá základna Tábora Radost** (jen o prázdninách)

Tábor Radost  
Samota Amerika R25  
561 82 Klášterec nad Orlicí  
tel.: 465 637 314

**Manželé Tomáš a Ajka**

Ing. Tomáš a Marie Holíková  
Mrkosova 20  
615 00 Brno  
tel.: 548 534 622  
e-mail: [tholik@volny.cz](mailto:tholik@volny.cz)

**Otec Martin**

P. Martin Holík  
tel.: 543 423 218 (do Proglasu)  
e-mail: [holik@proglas.cz](mailto:holik@proglas.cz)

**Manželé Rolf a Blanka**

Ing. Josef a Blanka Fišerovi  
Nad Školou 438, 561 64 Jablonné nad Orlicí  
tel.: 465 642 050  
e-mail: [rolf.fiser@worldonline.cz](mailto:rolf.fiser@worldonline.cz)

**Chip a Haf**

Mgr. Jan a Tomáš Valouškovi  
Těsnohlídkova 908  
666 03 Tišnov  
mobil – Chip: 736 510 813  
e-mail: [valousek.chip@volny.cz](mailto:valousek.chip@volny.cz)  
[valousek.haf@seznam.cz](mailto:valousek.haf@seznam.cz)

**Mariana**

Mgr. Marie Lukasová  
e-mail: [marie.lukas@volny.cz](mailto:marie.lukas@volny.cz)

**Sokol a Kevin**

Vojtěch a Marek Sapákoví  
e-mail: [vsap@centrum.cz](mailto:vsap@centrum.cz)  
[kev@email.cz](mailto:kev@email.cz)

**Anežka** (organizátorka středních růženců)

Anežka Brtníková  
mobil: 608 430 639  
e-mail: [brtnikova.anezka@seznam.cz](mailto:brtnikova.anezka@seznam.cz)

**Joy**

Mgr. Josef Rebenda  
e-mail: [joy.r@email.cz](mailto:joy.r@email.cz)

**Harry a Standa**

Vojtěch a Stanislav Juránkovi  
e-mail: [harry.v@seznam.cz](mailto:harry.v@seznam.cz)  
[taniks@seznam.cz](mailto:taniks@seznam.cz)

**Robin a Charlie**

Jiří a Tomáš Žížkovští  
mobil – Robin: 731 172 392  
mobil – Charlie: 731 159 219  
e-mail: [nik.sa@volny.cz](mailto:nik.sa@volny.cz)  
[s.holmes@seznam.cz](mailto:s.holmes@seznam.cz)

**Dan**

Daniel Kalich  
e-mail: [danjk@seznam.cz](mailto:danjk@seznam.cz)

Popis fotografií: **druhá strana obalu**: připomínka starých fotek, podzimní pohled od Tolmyšáku, o Vánocích v kapli, ranní nástup na táboře, olympijská přísaha, diskuse s otcem Tiškem, tanec na táboře, Jericho před táborovým ohněm, kostel v zimě, zimní pohled od tábořiště. **Třetí strana obalu**: chlapecká družina, koloběžky na Táboře rodin, velikonoční pomlázka, táborový výlet na přehradu, vodní kladina, pomocníci na Táboře rodin, zahájení táborové olympiády, na přehradě na lodičkách, podzim v Kosteletě, zimní setkání.

Pravidelný Zpravodaj Střediska Radost. Středisko Radost je občanské sdružení založené dle zákona č. 83/1990 Sb., registrace dne 15. 2. 1994 u Ministerstva vnitra ČR pod číslem II/s-OS/1-23524/94-R. Spojuje lidi pracující s mladými a pro mladé. Je držitelem statutu MŠMT ČR „Uznaná nestátní nezisková organizace pro oblast práce s dětmi a mládeží“. Vedle celoročních aktivit je těžištěm činnosti sdružení pořádání letních stanových táborů při pevně základně u Klášterce nad Orlicí. Členové sdružení – spolupracovníci, děti, rodiče – jsou o činnosti a hospodaření Střediska každoročně informováni Zpravodajem. Kontaktní adresa: Středisko Radost, občanské sdružení, IČ 6055 2921, Mrkosova 20, 615 00 Brno. Bankovní spojení: ČSOB, č. ú. 109 750 286/0300; pro platby složenkou 110 524 067/0300, uveďte jako variabilní symbol své rodné číslo. Redakční rada: Marie Lukasová, Josef Fišer, P. František Fráňa, P. Martin Holík, Josef Rebenda. Grafická úprava: David Adámek a firma Absolute. Fotografie: archiv Střediska Radost. Redakce si vyhražuje právo úpravy a krácení příspěvků. Pouze pro vnitřní potřebu Střediska Radost, neprodejně. © Vydává Středisko Radost ve spolupráci s Radieem Proglas. Toto číslo bylo vydáno 22. 5. 2007.

Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s.p. OZJM, fideletství v Brně, č. j. P/2 – 1742/97, ze dne 16. 4. 1997. ISBN: 40-3704-000-6